

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
RECUNOSCUTA PERSOANA MORALA PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SEDIUL „UNIUNEI”: PIATA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — București

■ ■ ■

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU, și DINU R. GOLESCU

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și Dr. GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

Dr. I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, Dr. I. E. COSTINESCU, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GĂRLEȘTEANU, Prof. Dr. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Dr. C. LEONTE, Prof. Dr. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDESCU, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SKUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. Dr. G. SLAVU, Col. C. V. STEREA, ȘT. ȘENDREA, SEVER TIPEIU, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300. — în care este cuprins și abonamentul obligator la „Revista Vânătorilor“.

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar de la 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „Revista Vânătorilor“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obligatoriu pentru toți membrii „Uniunii“

■ ■ ■

Statutele U. G. V. R. se trimet la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

■ ■ ■

Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

■ ■ ■

Orele de birou la Uniune: În toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7.

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

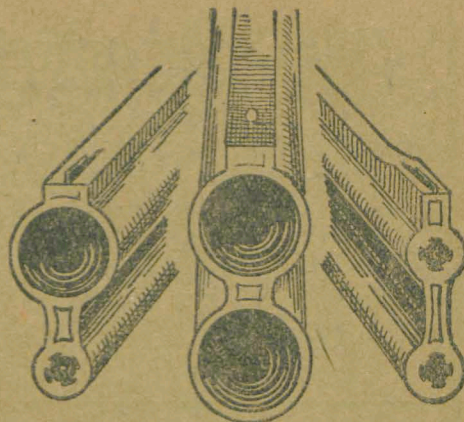

Gebrüder Merkel
Gewehre

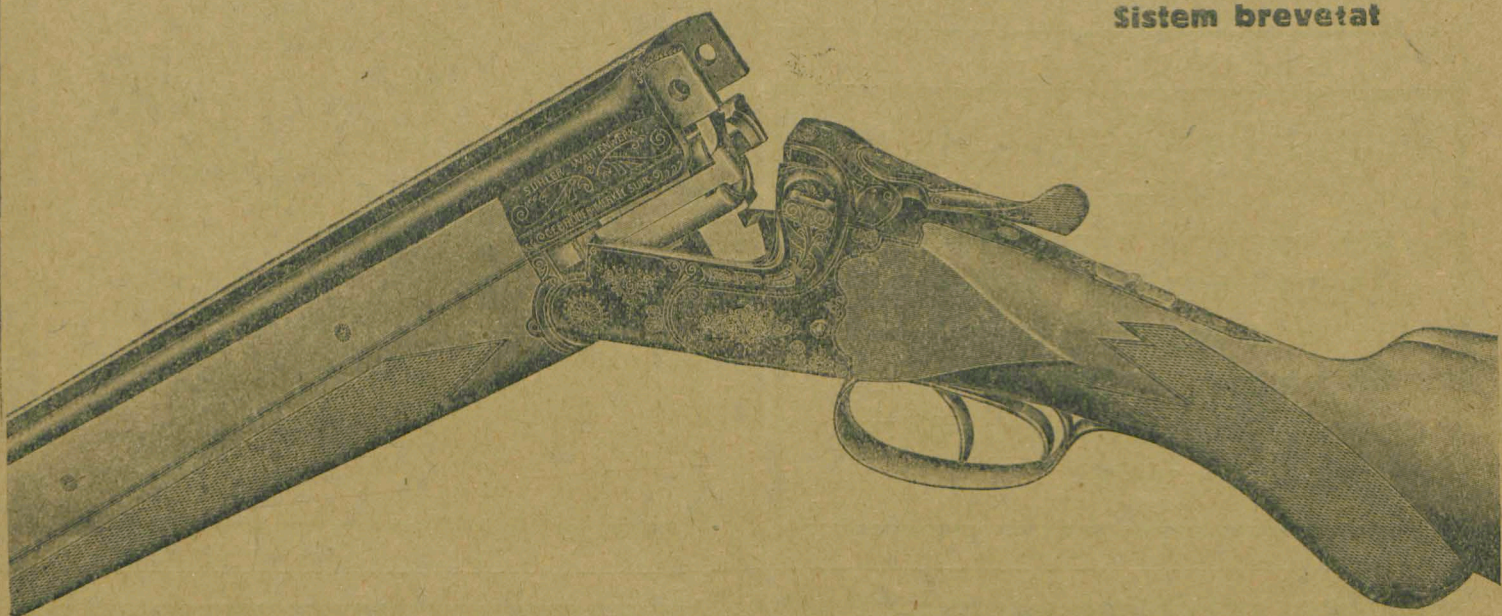
FONDATA IN 1898

MARCA FABRICEI

Sistem brevetat

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv.

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat).
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică.
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvorirei perfect simetrice a țevelor.
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui mode

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

- Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse)
- Arme express cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse)
- Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țeavă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi exeres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare care se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorului cât și trăgătorului de porumbel, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputeate prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, care pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL
(GERMANIA)

Reprezentată în România prin „UNIUNE”

Armă de vânătoare!

Cu 2 țevi pentru alică, hammerless cal. 12, de fabricație LEPAGE țevi din renumitul oțel SIEMENS-MARTIN, ejector automat și brețelă automată; țeavă dreaptă demi-choke și țeava stângă choke. Arma se află în foarte bună stare și se găsește de vânzare la sediul «Uniunii.»

BUFNIȚĂ (Grand duc)

Vie, pentru vânătoarea de păsări răpitoare la colibă, caut spre cumpărare. Oferte de prețuri rog a le adresa către administrația revistei.

**B E Ţ I
B E R E
A Z U G A**

CEL MAI BUN ULEIU DE ARME „ANTINITROL“

Încercat și găsit bun, pe domeniile regale, în urma ordinului Oficiului Vânătorilor Regale

**Singurul producător
în**

România Mare:

Inginer

Albert Schaefer,

Sibiu

De vânzare la „Uniune“

Nu cumpărați nici o armă înainte de a vizita expoziția „Uniunii!“

De vânzare

- 1) 500 tuburi goale cal. 8, pentru armă de vânătoare cu alică.
- 2) 300 tuburi goale cal. 12, lungi de 70 m/m, împreună cu 500 capse.

A se adresa la «Uniune»

:: Banca Franco-Română ::

București, Strada Bursei No 5

TELEFON: 10/17, 46/8. — TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICA: FRANCOBANK

Capital social 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VARSAT
FOND DE REZERVA

50.000.000
12.200.000

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți, Constanța,
Găești, Giurgiu, Roșiorii de Vede, Slobozia, Slatina,
Timișoara, T.-Măgurele.

AGENTII:

Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vida, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

VULPI ARGINTII

Cea mai rentabilă cultură și cu șanse de câștig din cele mai mari, deoarece este pentru timpurile actuale cel mai sigur plasament de capital.

Vulpile argintii ale fermei mondiale Patte & Wolff Foxes Ltd. sunt neîntrecute atât în ceea ce privește calitatea blănii, precum și în privința rasei pure a materialului de prăsilă.

Toate animalele de prăsilă sunt înregistrate de Guvernul Canadian și sunt livrate cu certificate de origină precum și cu un certificat al guvernului.

Material de prăsilă, provenit din părinți premiați cu premii din cele mai mari, se vinde pe prețuri și în condițiuni de plată afară din cale de convenabile. Cereți azi încă prospecte etc. Instrucțiuni în privința modului de prăsire și asupra celorlalte chestiuni tehnice se dau gratis.

VULPI ALBASTRE, Vulpi de Alaska din cele mai bune, cu certificate de origină etc. și pe prețuri foarte favorabile.

Se caută imediat reprezentanți pentru încă diferite state.

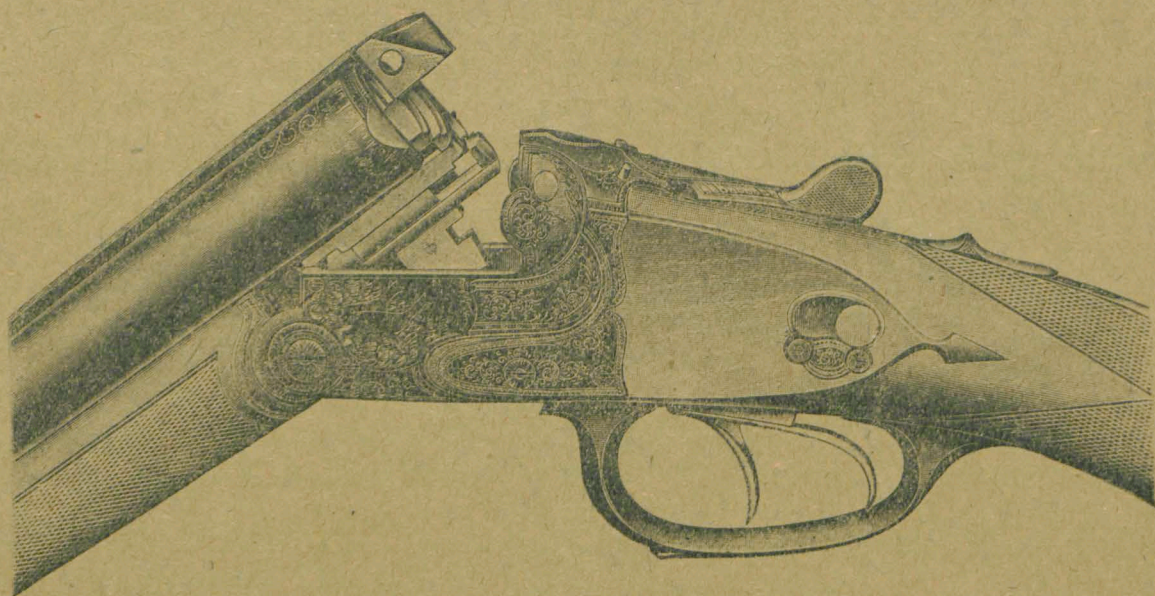
Reprezentanța europeană a Patte & Wolff Foxes Ltd:

Edelpelztierfarm RHEINWEILLER
Ober-Gailingen
Post Gailingen i/Baden
Germania

C. A. FUNK & Co. SUHL (GERMANIA)

FABRICĂ DE ARME

Firmă reputată pentru armele sale de primul rang și de mare precizie.

Construiește ori-ce armă de vânătoare și de sport, de la cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fie-care armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY:

arme de alice cu două fevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără ejector.

„ ANSON & DEELEY:

drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a fevei de glonț și ejector.

„ ANSON & DEELEY:

arme sistem Bock (cu fevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

„ ANSON & DEELEY:

arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (fevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

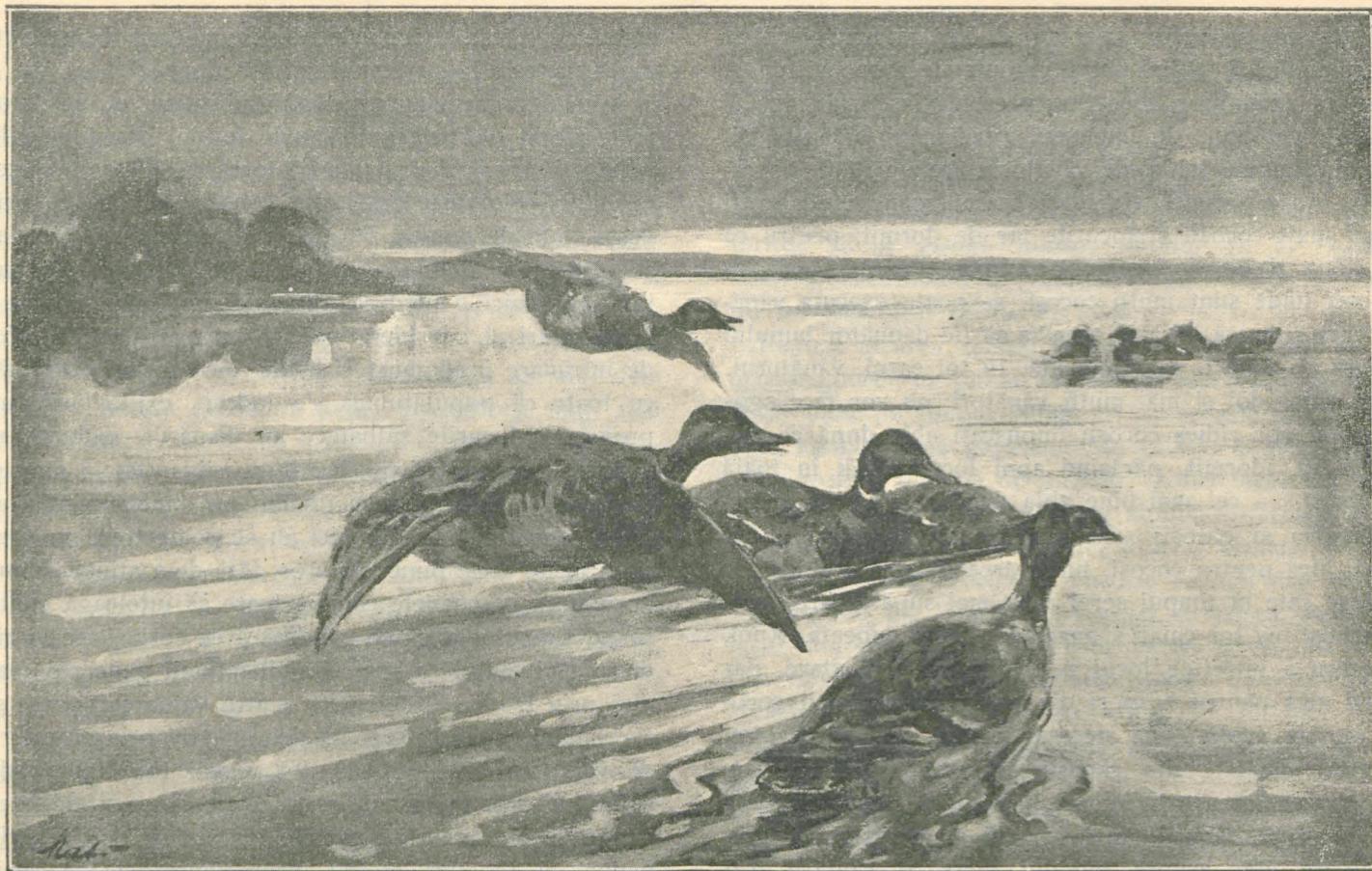
Toate tipurile de arme se pot executa și cu cocoase.

ARME DE GLONȚ DE MARE PRECIZIE SISTEM BLOCK

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, de la cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

La comenzi se poate face seama de orice dorință specială.

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la „UNITUNE”.

Ceva despre vânătoare, protecția animalelor și îngrijirea găinilor de munte.

de Prof. D-r E. Botezat, Cernăuți.

(Sfârșit)

Găinile de pădure cele mari nu vor fi fost niciodată răspândite în număr mare prin regiunile noastre. Având nevoie de locuri liniștite cu întinderi mari, ele s'au retras dinaintea avansării omului și astfel răspândirea lor de astăzi este restrânsă la regiunea mai înaltă din munții Carpaților. Gotcele, mai strâns legate de pădurea propriu zisă, nu trec peste zona pădurilor înalte, iar găinile de mestecăn se țin numai pe lângă marginile pădurilor mari, petrecând în regiunea jnepenilor și mai ales prin fânețele umede din acele locuri.

Gotcele (*Tetrao urogallus*) sunt răspândite în regiunea codrilor întinși, abia cam dela înălțimea de 1.500 m. în sus. După cum îi corespunde naturii sale în genere, așa trăiește și la noi prin locuri cu multe isoare și poieni, cu luminișuri, boschete, tăieturi ș. a. In Vechiul Regat din teritoriul României Mari numărul lor a scăzut atât de mult, încât exercitarea vânătoarei la acest vânat nu poate avea decât numai un viitor destul de slab pentru vânătorii mai aleși —, cel puțin de-ocamdată. In Transilvania și Bucovina s'a păstrat binișor, grație împrejurărilor vânătoarești care au dominat și mai dăinuiesc încă în aceste provincii. In Bucovina trebuie să mulțumim acest lucru îndeosebi exercitărei mai mult sau mai puțin reglementare a vânătoarei din partea administrației Fondului Biseri-

cesc Ortodox, care este proprietarul contingentului celui mai mare al pădurilor de munte. Dar și acest fel de vânătoare s'a restrâns înspecial mai mult la executarea protecției vânatului; aceasta se referă la măsurile pentru împiedecarea braconajului, la ocrotirea severă a găinilor și ici colo și la eventuala împușcare a cocoșilor bătauși, de pe la târle. „Ingrijirea cu pușca“ propriu zisă nu s'a exercitat și nici în prezent nu se exercită, exceptând doar pe unii puțini vânători pasionați în această direcție.

Acest fel de vânătoare are un mare avantaj, întrucât prin această măsură târla sau locul de bătae al cocoșilor poate fi întreținut în cea mai bună stare. Inainte de toate, vânătoarea trebuie făcută destul de târziu; cel mai bine pe timpul când cele mai multe găini nu mai frecventează târla, pentru că au început să clocească. Puținele găini mai bătrâne, care frecventează încă târla, contribue la întreținerea continuă și mai departe a cântărei cocoșilor, fără ca ei să se lase la pământ de timpuriu. Acesta este momentul când are loc jocul găinilor de munte, și atunci se poate executa vânătoarea cu toată pasiunea și cu toată siguranța pentru cea mai bună reușită, fără ca în acelaș timp să fie amenințat bunul mers al reproducției.

Se poate gusta plăcerea apropierei de cocoș pe când

cântă, sau se poate exercita și dibăcia apropierei la cocoșii tăcuți, având astfel puțința de a se orienta și asupra calităților cocoșilor prezenți la târlă; pot fi vânați cei buni de împușcat, precum și bătaușii bătrâni. Ambele feluri de vânatoare trebuie să fie isprăvite într'o singură zi; adică seara trebuie observati mai mult cocoșii și locurile lor de dormit, pentru ca a doua zi de dimineață să-i vânam. Pe târle mai întinse, unde sunt mulți cocoși, se poate executa vânătoreea și seara, fără ca aceasta să fie dăunător bunului mers al cântării de dimineață. În tot cazul, vânătorul, sau chiar doi și mai mulți vânători, nu vor face sgomot și vor ridica cocoșii împușcați abia după ce ceilalți au adormit, părăsind apoi locul bătaii în toată liniștea, — cel mai bine abia după ce s'a înserat de-abinelea și cocoșii sunt adormiți. Pentru găini, dar mai ales pentru cocoși, turburarea liniștei pe locul de bătae este în timpul serei mult mai supărătoare decât neliniștirea lor chiar și mai adeseori dimineața. Apoi, pentru a întreține locul de bătae în bună stare, dar mai ales pentru a spori din an în an numărul cocoșilor de acolo, este necesar ca să se împuște cel puțin jumătate din cocoșii prezenți în fiecare an. Trebuie împușcați cocoșii bătrâni și tăcuți, cu deosebire însă bătaușii, cari cu toții au o influență dăunătoare atât asupra bunului mers al cântării, cât și mai ales asupra fecundărei găinilor. Prin experiențe făcute timp destul de îndelungat (peste $\frac{1}{4}$ de secol), am ajuns în genere cam la aceleași rezultate pe care le-am găsit însemnate și la toți scriitorii cinegetici cu experiență, dintre cari îndeosebi contele Silva-Tarouca, care a stabilit chiar o normă numerică.

Tabloul ce urmează — apropiat de schema însemnată de contele Silva-Tarouca —, cred că este mai nimerit și se poate recomanda vânătorilor de cocoși ca directivă pentru țara noastră. În acord cu cele arătate mai sus, s'ar putea vâna pe fiecare loc de bătae, atunci când cocoșii cântă, respectiv dacă sunt de față, în modul următor:

Programul de vânătoare pe un loc de bătae:

Numărul cocoșilor prezenți	2	3	4	5	6	7	8	9	10
„ „ de vânat	1	1-2	2	3	4	4-5	5	5	6

În acest fel se va proceda mai departe; dar pentru regiunile noastre un loc de bătae cu 10 cocoși poate fi considerat în genere ca foarte bun, și numai rare-ori se mai găsește vre-un loc bine accesibil, cu mai mult de 10 până la 20 sau chiar și mai mulți cocoși, — și bine-înțeles cu un număr corespunzător de găini.

Dar toate aceste măsuri vor fi zadarnice, cât timp activitatea răpitoarelor nu este împiedecată de loc, sau numai insuficient de tot. Această activitate dezastruoasă a răpitoarelor se poate cunoaște cel mai bine din faptul că, chiar dacă într'o regiune sporește numărul cocoșilor din an în an, din cauza pazei, totuși numărul găinilor rămâne mai mult sau mai puțin constant, dacă facem abstracție de fenomenul normal, că se nasc mai mulți bărbați decât femele. Raportul acesta nu se schimbă în mod prea evident, — chiar și în regiunile unde există numai puține răpitoare, cari

fie că nu trăesc multe pe acolo, fie că sunt distruse cu mult succes din partea organelor de pază.

Acest fenomen, aproape contradictoriu, nu se datorește decât datinei înrădăcinată la noi din timpurile cele mai străvechi, în viața păstorească, păstrată cu tenacitatea celui mai desăvârșit conservatism în ce privește viața de nomad. Cu alte cuvinte, tot așa precum se păstorea odinioară în largul sălbătăciei nemăsurate, fără nici o piedecă, fără nici un hotar sau alte împrejurări și considerațiuni, tot așa fără nici un fel de înfrânare predomină și astăzi încă aceeași tendință, cu toate că populațiunea s'a îndesit, exploatarea au progresat, locurile sălbatece au dispărut, pădurile și fânețele s'au împușinat și cultura a înaintat în mersul ei și pe la noi. Nu vom învinui pe nimeni pentru această desorientare, dar nici nu se poate trece cu ușurință peste acest punct dureros, fără de a atinge măcar dorința ca persoanele conducătoare să înțeleagă odată rostul timpului și să se gândească cu seriozitate la ridicarea nivelului culturii și civilizațiunii generale, mai ales prin trezirea înțelegerii pentru valoarea muncii și a economiei raționale. Căci deocamdată prin „creștere de vite“ se înțelege încă tot numai întreținerea de câțiva cai, mai multe vite mari, unele capre și mai ales turme de oi, care sunt purtate toată ziua prin acele păduri și fânețuri sterpe, prin pietriș și stâncării, pentru ca în marșurile acestea nu tocmai puțin oboșitoare, să-și întrețină din puținele ierburi nu numai viața proprie, ci să mai hrănească și pe proprietari, a căror singură ocupațiune cetățenească este, fără excepție, numai posedarea acestei proprietăți, cu toate că se numesc agricultori sau țărani, adică muncitori de pământ. Și nici tăieturile chiar, nici culturile de pădure nu sunt cruțate de aceste invaziuni nomade, cu toate că în ce privește productivitatea acestor contingente de vite cu greu se poate calcula mai mult decât întreținerea propriei vieți. Nu intră în cadrul acestor expuneri de a discuta, ceea ce în fine arată realitatea; că rezultatul unei astfel de metode de gospodărie este o calitate de vite cât se poate de inferioară, abstracție făcând de prea puțină cantitate a produselor așteptate. Iar din punctul de vedere al vânătoreii nu este mai puțin neplăcut și faptul că aceste turme nenumărate și în stare mizerabilă — în loc ca să fie puține, dar bine întreținute —, sunt însoțite iarăși la rândul lor, conform unui obicei vechiu, de un număr considerabil de dulăi cari firește se află într'o mizerie și mai mare decât protejării lor; căci este cunoscut că aceste ființe nu sunt erbivore, iar stăpânilor prea puțin le pasă de acest lucru. Nu e de mirare deci, dacă cu ocazia excursiunilor îndepărtate, acești dulăi infometați mai apucă și căi lăturalnice. Afară de epurași, de iezi de căprioară și de viței de cerb, ouăle și puii găinilor de pădure sunt prada bine venită pentru întreținerea vieții acestor păzitori grațioși cu 4 picioare și cu gura lacomă de răpitoare.

Dar cu aceasta nu s'a terminat tragedia găinilor de pădure, — mai ales a tetraonilor. Căci găinile acestea nu sunt scrupuloase la cuibărit în ce privește alegerea locului și localității, dacă privim chestiunea din punct

de vedere omenesc. Ele își așează cuiburile, — chiar dacă sunt ascunse, totuși prin locuri deschise, spre ex.: în margini de pădure, prin tăieturi, boschete, pe lângă plaiuri și poteci, prin locuri cu soare și vegetațiune variată, unde se găsește totul ce trebuie pentru întreținerea și buna creștere a puilor. Dar chiar aceste locuri cu vegetațiune bogată și variată sunt binevenite și vitelor, cari — mai ales cele mărunte (oile) — pase și calcă în picioare absolut totul, deci și cuiburile găinilor cu conținutul lor. În contra acestei stări de fapt — având în vedere situațiunea socială dela noi —, firește că nu se poate întreprinde mult mai mult decât a trimite pe urma găinilor îndurerate suspinele noastre adânci. Și exemplul acesta arată, — ca pretutindeni în natură unde lucrurile nu merg cum trebuie, sau este stricat echilibrul dintre viețuitoare —, că totdeauna în prima linie este vinovat și responsabil omul, adică cel necivilizat, incult și fără scrupule, cu orizontul strâmt și cu inima îngustă, lipsit de judecată, de cumpănire și nobleță, — și care este cea mai cumplită dintre răpitoare.

Îngrijirea găinilor de munte nu va putea fi întocmită decât pe viitor, când în locul gospodăriei indolente va urma și la noi pășunatul rațional, cu bună îngrijire a animalelor domestice în grajd și în libertate, atât vara cât și în timpul greu al iernii, cu hrană bună și destulă și cu adăposturi favorabile. Aceasta cu siguranță că nu va fi în dauna crescătorilor de vite, în a agricultorilor și silvicultorilor, precum nici în paguba vânătorilor.

Vânătoarea cocoșilor de munte într'un alt timp decât primăvara pe locul de bătae, eu nu pot admite că ar avea vr'un rost, din mai multe motive, dar mai ales din cauza stabilirei contingentului acestui vânat. Pentru concepția aceasta vorbește înainte de toate chiar sentimentul înălțător ce ne străbate sufletul pe timpul desprimăveririi, când în liniștea codrilor și în suflarea gingașă ce trece prin cetini, sună misterios în amurgul dimineții ritmul cântecului de cocoș.

Mai dureroasă decât soarta celui mare, este aceea a cocoșului de mesteacăn (*Lyrurus [Tetrao] tetrix*), care în regiunile noastre trebuie să'l numărăm ca făcând parte din vânatul mare, mai ales pentru motivul că trăește numai în regiunile cele mai înalte, deasupra pădurilor mari. Acest vânat iubește încă și mai mult localități umede cu turbării și dumbrăvile frumoase de pe înălțimile munților, care pentru ciobanii noștri sunt locurile cele mai preferate. Astfel locurile răs-pândirii lui sunt foarte restrânse.

Din regiunile potrivite din Vechiul Regat, după cât se pare, el poate fi considerat șters de pe tabloul vânatului, iar în Bucovina îl amenință aceeași soartă. Numai în munții Rodnei, dar mai mult încă în cei din Maramureș, de pe lângă hotarul Poloniei, pe unde încă nu a pătruns atât de viguros pășunatul, numărul lui este aproape încă considerabil. Este timpul suprem de a ne gândi cu toată seriozitatea la păstrarea acestui vânat admirabil și la înmulțirea lui, pentru ca să nu rămână de tot pustii regiunile munților înalți.

Găina de mesteacăn este și mai neglijentă încă în

alegerea locului de clocit, ceea ce stă în legătură cu locurile de trai arătate mai sus, iar progenitura acestui vânat este în consecință și mai mult expusă pieirei. Acesta va fi motivul principal pentru dispariția acestui vânat frumos și interesant, care nu aduce nici o stricăciune, dar în schimb cu atât mai multă bucurie vânătorilor și în genere tuturilor bunilor fii ai patriei noastre, contribuind la popularea și decorarea regiunilor tot mai mult lipsite de viață.

Pentru vânarea acestei paseri, mai mult încă decât pentru gotcan, nu putem recomanda nici o altă metodă decât paza pe timpul bătaii, — și aceasta nu așteptând ascuns după paravanul de cetină, ci prin apropiere printre tufișele de jnepeni, molizi încherchiți sau plaiuri de iarbă de pe fânețele alpine, — ceea ce cere mai multă încordare și dibăcie, și drept urmare efectul succesului dorit procură o bucurie cu atât mai mare. În interesul îngrijirii acestui vânat cu pușca, în înțelesul tabloului de vânătoare la cocoși arătat mai sus, care este la fel valabil și pentru cocoșul de mesteacăn, această metodă de vânătoare înlesnește cel mai bine evidența asupra numărului cocoșilor, respectiv și al găinilor dintr'o regiune.

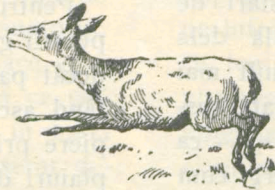
Dar până ce vom ajunge atât de departe, noi vânătorii vom trebui să stăruim din toate părțile și cu toate mijloacele, ca să ni se păstreze acest nobil vânat de pană, care să se înmulțească spre bucuria vânătorilor, pentru readucerea naturii la viață, pentru prosperarea odoarelor țării și folosirea lor, cât și pentru binele economiei naționale.

Expunerile de mai sus au arătat, că din toate pericolele ce pândesc găinile munte, cele mai mari sunt turmele de oi și câinii cari le însoțesc. Găinile mari clocesc 4 săptămâni. Ar trebui să stăruim ca în locurile pe unde clocesc și viețuesc ele — care locuri sunt ori și cum situate în regiuni mai înalte —, să nu se dea voie la pășunat înainte de prima treime a lunii Iunie. Această măsură ar fi negreșit și în favoarea vitelor, întrucât s'ar introduce o exploatare mai sistematică și rațională a pășunii, începându-se cu pășunatul de prin văi și continuându-se încet spre înălțime; iar pe la finele lunii August s'ar putea urma calea inversă. Această metodă ar fi în favoarea vitelor, întrucât timpul favorabil și vegetațiunea începe primăvara din vale spre dealuri, iar spre toamnă invers; vitele pot avea astfel și nutriment mai mult și mai bun, precum și temperatură mai favorabilă.

Tot la fel ar mai trebui ca să se stăruie și pentru reducerea numărului câinilor.

Pericolul fiarelor răpitoare a dispărut aproape cu totul; ursul și lupii își caută prada printre bucățile rădăcite, cărora ciobanii nu le dau multă atențiune, pentru că sunt cam de regulă proprietatea oamenilor săraci; astfel câinii — fie ei mulți sau puțini —, și așa nu prea au rost. Iar din țarcurile împrejmuite, lupii își iau prada chiar și în ciuda câinilor, oricât de mare ar fi numărul lor. Mai nimerit ar fi, dacă ciobanii și-ar îndeplini îndatoririle cu mai multă vigilență, atât noaptea lângă stână cât mai ales ziua, însoțind turma, în loc ca să se dedea și mai departe trândăviei pa-

triarhale. În fine, este lucru dela sine înțeles, că mai puțini câini trebuie să fie mai atenți decât câini mulți; deasemenea câini mai puțini, pot fi întreținuți mai ușor și mai bine, și astfel își vor îndeplini cu mai multă râvnă misiunea lor de a păzi turma, decât atunci când sunt nevoiți să-și caute mâncarea prin tufișuri. Cred că cu aceste măsuri ar putea fi împăcate și cerințele proprietarilor de turme precum și cele vânătorești, și înșfârșit și cele de interes general. Admi-

Suprimarea braconajului în Statele-Unite

de A. L. Fiot

Intr'o chestiune, la noi încă sau abia deschisă și discutată, nu poate strica să ascuți toate glasurile și părerile. De aceea, fără nici un comentariu sau insinuare în vreo parte, am crezut profitabil de adus la cunoștința cititorilor noștri acest articol apărut în numărul pe Aprilie din „Le Chasseur Français“ și datorit d-lui A.-L. Fiot, Atașat la Ambasada Franței în Statele-Unite.

Reflexiunile ce sugerează măsurile luate și rezultatele ajunse într'o țară cu spirit eminent practic — și comercial — sunt, cred din cele mai interesante.

Căp. C. Rosetti-Bălănescu

Considerațiuni generale. — Francezul, chemat de treburi să cutreere America de Nord e impresionat de abundența vânatului ce întâlnește. Dela lacul Chapala (Mexic), unde emigrează vânatul de apă și până la limitele baiei Mackenzie (Canada) nu e pentru ade-văratul vânător decât o înlănțuire de plăcute surprize. Faptul e cu atât mai demn de luare aminte cu cât prietenii noștri de peste Ocean sunt trăgători de frunte — iar cei mai prost armați sunt încă prevăzuți cu hammerless și rifles „Remington“ perfecționate, ceilalți armați cu puști cu repetiție automată. Pe de altă parte, licențele de vânat sunt eliberate cu milioanele pe fiecare an, iar cartușele cu glonț sau cartușele cu alice, cu pulbere fără fum întărite, sunt vândute cu miliardele. Infine, dat fiind bogăția lor, Americanii nu-și menajează de fel muniția, trăgând curent o mie de cartușe de persoană pe sezon. Dau ca indicație numai atât, că legea federală fixează la 25 numărul (*Bag limit*) rațelor ce pot fi împușcate într'o zi întregă de vânătore. Nu e rar să vezi un vânător atingând această limită și dacă e trăgător mijlociu, nimerind o piesă pe patru, a golit într'o perioadă de 20 zile, 2000 cartușe. Se vede de aci numărul foarte mare (și-ar pierde capul chiar expertii-contabili ai Reichului) de focuri de pușcă trase într'un an.

Abundența vânatului. — Și cu toate acestea potârni-

nistrațiile însă, în bună înțelegere și armonie, cu înțelepciune, cumpătare și bunăvoință, ar trebui să se îngrijească și pentru una și pentru alta, spre binele țării și al locuitorilor ei.

Atunci inima vânătorilor din Carpații ce vestiți ar tresări de bucurie și ochii lor s'ar însenina privind la desfășurarea vieții găimilor de pădure, alături de buna stare a creșterii vitelor.

chele, prepelițele, rațele, găștele și lebedele sălbatece, iepurii, lapinii, căpriorii, caribu, cerbii, elanii, muflonii, oile de munte — și trec peste multe altele și nu din cele mai puțin însemnate — se găsesc în abundență în teritoriile ce le sunt potrivite. Nu e de mult încă când s'a găsit pe străzile din Quebec un elan rătăcit: și doar nu-i un fleac, animalul fiind cel puțin atât de mare cât o vacă bretonă! În bielele dela Chesapeake și Occoquan Creek (Statele-Unite), unde am vânat rațe la pândă în gabion, aceste păsări erau atât de numeroase — sute de mii — că mi s'a întâmplat de atâtea ori în amurg, să-mi îndrept luntrea spre un imens banc de rațe *canvasbacks* „*anas valisneria*“ crezând că mă apropiu de pământ.

De unde provine această abundență. — Cărui fapt trebuie să atribuim această abundență de vânat; să fie pentru că America e un continent nou și țările noi sunt cele ce adăpostesc cel mai mult vânat? Evident, acest raționament își avea valoarea sa acum un veac sau două, dar e cu totul perimat astăzi. Cu 112 milioane de locuitori de aprovizionat și cu acei *market hunters* (vânători pentru vânzare) prevăzuți cu toate perfecționările moderne cunoscute, de mult cel din urmă wapiti ar fi fost tras în frigare sau s'ar fi conservat în vreun muzeu din New-York ca specimen remarcabil de ce a fost odată fauna care a văzut debarcând părinții pelerini *pilgrim fathers*. Nu, răspunsul nu e acolo. De altfel, dacă luăm bisonul în considerație, acest animal fusese aproape distrus de cavaleria americană pe timpul campaniei contra indienilor Sioux și alți indieni din west. Reproduc cu acest prilej cuvintele d-lui Tye din Montreal, membru în „Comisiunea de conservare a vânatului“: „De mult, când eram în West, erau tot atâți indieni și vânatul abundă — bisonul, căpriorul, antilopa și vânatul mic de tot felul. Erau acolo Indieni și nu erau Albii. Era atunci pe vremea răsvrătirii indienilor Sioux — vorbesc acum mai ales de regiunea dela Sudul frontierei — și singurul mijloc prin care Guvernul Statelor-Unite a putut

să pună capăt agitațiilor Indienilor, a fost să ucidă bisonul. Au fost angajați oameni cu 75 dollari pe lună, li s'au dat arme, cai și o cantitate ilimitată de muniții; rezultatul a fost că bisonul a dispărut de acolo ca zăpada sub vântul chinook". S'au instalat de atunci parcuri-refugii pentru aceste animale și acum sunt berechet — într'atât că se autorizează din timp în timp vânatoarea lor și vinderea vânatului împușcat.

Ocotirea păsărilor călătoare și suprimarea braconajului. — Tovarășii mei de vânatoare la vânatul de apă cărora le exprimam mirarea ce-mi prilejuia vederea unei așa mari cantități de păsări călătoare, cari venind din Canada erau vâdate fără cruțare pe tot parcursul, mi-au răspuns că Statele-Unite au semnat o convenție cu Canada pentru ocotirea păsărilor călătoare și că acestea nu puteau fi vâdate, în ambele țări, decât un foarte scurt răstimp. — „Trecă pentru călătoare“ am zis „dar cum explicați abundența vânatului de tot felul, cu păr sau pene?“ — „E totuși foarte simplu“ mi s'a răspuns, „cum ne-am dat perfect de bine seama că vânătorul purtător al unui Permis în regulă și dedându-se sportului său favorit nu va ajunge niciodată să nimicească în întregime vânatul, care se reproduce tot atât de repede pe cât a fost decimat, — pe câtă vreme în câțiva ani braconierul a redus la neant cele mai frumoase specii din fauna noastră națională, am suprimat complet braconierul“. — Suprimat complet braconierul! — și eu care catalogasem întotdeauna acest biped periculos în categoria cutremurilor de pământ sau alte cataclisme naturale foarte plicticoase, dar pe cari trebuie să le înduri!

Interzicerea vânzării vânatului. — Sportmanul care împușcă vânat pentru consumația sa personală, pentru a familiei sale, pentru sport, e un vânător; acel care ucide pentruca să-l vândă, e un negustor. Sunt mai mulți ani în urmă, vânzarea vânatului era autorizată în Statele-Unite și în provinciile din Dominion. Târgurile din New-York, Montreal, Chicago, Philadelphia, Boston, desfăceau cu sutele de mii animale sălbatece de tot felul, capturate prin mijloace ilicite și frauduloase. Vânatul era atât de redus, încât amatorii de vânatoare rămâneau săptămâni întregi fără să-și poată slobozi o singură dată țevile puștei. Braconajul devenise o instituție ca oricare alta, cu credite mari și mijloace ultra-moderne (rețele, faruri electrice, șalupe cu propulsiune electrică fără șgomot, tunuri cu mitralie) furnizate de vânători, cari își găseau profitul în ciuda supravegherei vigilente și active a unei poliții *ad hoc*. Pădurile, câmpiile, cursurile de apă, lacurile se pustiau. Vânatul, sau ce bruma mai rămăsese, se înfunda spre Nord — și curând chiar negustorii nu mai avură ce vinde. Publicul alarmat a forțat imediat Guvernul să acționeze înainte ca patrimoniul național se fie cu desăvârșire nimicit. Ceeace se și făcu. Braconajul era cauza răului întreg — trebuia suprimat. Mijlocul era cât se poate de simplu: vânatul dispărea fiindcă braconierul, care nu se gândea decât la vânzare, îl nimicea. *Interzicând vânzarea oricărui vânat*, de orice fel ar fi, în aproape

totalitatea Statelor-Unite, se curma răul dela rădăcină, iar braconierul, lipsit de rațiunea sa de a fi, dispărea. Era unicul leac. A fost aplicat și rezultatele sale s'au simțit, imediat.

Comerțul vânatului și efectele sale. Nici o speță animală nu poate supraviețui exploatărei sale prin comerț — faptul e de netăgăduit. Adevăratul mijloc de a se descotorosi repede de o speță este să-i pui un preț de fiecare cap de animal. Cantitatea de vânat, pe de altă parte, nu e în nici o țară suficientă pentruca să furnizeze o aprovizionare real considerabilă de hrană. În sfârșit, ținând seama de distrugerea continuă de către oameni, mamifere, nevăstuici și pisici hoinare, de către păsările răpitoare diurne și nocturne, șoimi și buhe, de către condițiunile climaterice nefavorabile, ploii abundente, ierni aspre, lipsă de hrană și adăpost — vânatul n'ar trebui ucis decât într'o câtime foarte slabă, iar vânatoarea sa privită ca un sport folositor și nici decum ca o industrie destinată să concureze pe crescător sau mai degrabă pe măcelar.

Opinia publică și legea interzicerii. — Vânătorii au primit cu bucurie legea ce interzicea vinderea vânatului. Cât despre armurieri, jubilau. Gândiți-vă numai la sutele de mii de puști și miliarde de cartușe vândute decând vânatul a redevenit abundent fiindcă nu-i mai e capul pus la preț. Nici fiscul n'a pierdut prin măsura luată, căci numărul persoanelor cerând permise se mărește în fiecare an.

Trebuesc mulți vânători și deci puști și cartușe ca să împuști sutele de potârniche, de rațe, de căpriori, pe cari o singură rețea, un tun cu mitralie și un număr potrivit de lațuri le exterminau într'o singură noapte pentru vânzarea *en gros*. Evident braconierii și-au văzut din această măsură industria ruinată; dar au fost cauza propriului lor rău — și nimeni nu se gândește să-i plângă.

Canada și legea interzicerii vânzării vânatului. — Când Canada și-a dat seama de roadele bune ale legii americane prohibând vânzarea vânatului și când a înțeles tot beneficiul ce putea să scoată, n'a întârziat să urmeze prețiosul exemplu al vecinilor dela Sud, și la 19 Februarie 1919 următoarea moțiune a fost adoptată de „Conferința națională pentru conservarea vânatului, animalelor cu blană și alte animale sălbatece“.

„Că această Conferință națională a funcționarilor sportmani și alte persoane interesate la conservarea animalelor de vânatoare din Canada, este de părere că vânzarea vânatului pentru carnea sa este nu numai necesară — exceptând unele regiuni îndepărtate din Dominion — dar este în mod pozitiv cantrarie conservării resurselor noastre de vânat, prin aceea că duce la distrugerea mamiferelor sălbatece și a păsărilor de către vânătorii pentru târguri, mai mult decât de sportmenii și cultivatorii cari doresc acest vânat pentru propria lor consumație — și că vânatul astfel ucis pentru vânzare e consumat în mare parte de persoane cari n'au nevoie și cari, regulă generală, n'au nici un interes la conservarea vânatului, ajutând să fie distrus — și că având în vedere că mai mult de două

treimi din principalele state cu vânat mare din Statele Unite și mai multe provincii din Canada au interzis deja vânzarea vînatului ocrotit — această Conferință cere respectos și cu insistență Guvernelor acelor provincii cari permit încă vânzarea unora din animalele de vânătoare, *de a interzice vânzarea tuturor animalelor sălbatece* și de a lua dispozițiile ce vor fi necesare pentru a permite vânzarea animalelor de vânătoare propășite în rezervele de vânătoare private sau ale Guvernului“.

Alte regulamente. — Bine înțeles prietenii noștri nu s'au oprit aci; ar fi să nu-i cunoști crezând că las ei lucrurile făcute numai pe jumătate. Au interzis pe perioade variind dela 3 la 9 ani, și câte odată definitiv, vânătoarea unora din speciile animale. Mulțumită acestui fapt s'a putut evalua în acest an la 14.000 numărul lebedelor sălbatece cari s'au îndreptat spre baia Chesapeake, pe când mai înainte aceste păsări

erau aproape necunoscute. Au făcut parcuri-refugii unde e absolut interzis să pătrunzi cu vreo armă de foc care să nu fie sigilată, oricare ar fi luna anului — iar pentru cine ar cădea în vină îl așteaptă amendă de mai multe mii de franci, cătușele de mâini și închisoare; nici Indienii nu se încumet și e destul de spus — căci ei trăesc din vânat și cunosc toate tainele pădurii. Au interzis utilizarea puștilor de un calibru superior lui 10, precum și întrebuințarea ambarcațiunilor cu pânze sau propulsiune mecanică pentru vânatul oricărui vânat și celui de apă în special. Infine sezoanele de vânătoare au fost reduse la 3 luni maximum (fără nici o vânătoare de primăvară, nici chiar la sitari) și câteodată la 15 zile numai — cazul cerbului, elanului, căpriorului. Vânatul abundă acum ca în vechile vremuri bune, fără să fi fost nevoie să se dubleze nici măcar un singur paznic, dar dând, e drept, mai multă putere celor deja în serviciu.

Să comercializăm vânatul ?

de Carol Riske

asiunea de a vâna s'a născut odată cu omenirea, iar metodele de vânătoare, cari la început au fost cu totul primitive au evoluat pe măsură cu timpurile și cu perfecționarea mijloacelor de prindere și ucidere a vînatului, —având drept consecință o împușinare treptată

a acestuia; și într'o bună zi, datorită progresului culturii și perseverenței urmăririi din partea omului, au început să dispară rând pe rând specii întregi (bourul, zimbrul, etc.). Atunci vânătorii desmeticindu-se, au început să se gândească nu numai la uciderea vînatului și la perfecționarea mijloacelor de a-l nimici, ci și la protejarea lui prin legi riguroase; din acea epocă datează începuturile educației vânătoarești, care în unele state din Occident a luat o dezvoltare atât de mare, încât vânătoarea a devenit o adevărată știință.

Pentru a putea fi numit vânător corect, adoratorul Dianei are de îndeplinit o sumedenie de condițiuni, cari sunt în strânsă legătură unele cu altele. El trebuie să posede o serie de cunoștințe asupra armelor și tirului, asupra balisticei, a diferitelor rase de câini precum și în privința artei de a-i dresa, — dar mai întâi de toate el trebuie să cunoască *Legea Vânătoarei*, și să aibă noțiunile necesare unui vânător corect și în privința *protecției și culturii vînatului*.

Dacă în provinciile alipite există o educație vânătoarească care datează de mult timp, — în schimb la noi în Regat, unde până mai eri braconajul cel mai sălbatec era în floare, exercitarea corectă a vânătoarei se află în fașă și vom avea mult de luptat, până să des-

chidem și la noi drum educației vânătoarești și să aducem vânătoarea română la un nivel occidental. Trebuie să recunoaștem că în timpul din urmă braconajul nu își mai arată colții cu atâta nepăsare ca mai înainte, — și aceasta grație legii noastre, alcătuită cu o rară competență de către factorii conducători ai vânătoarei din România. Efectele aplicării severe a *Legei Vînatului* încep să se resimtă cu încetul la vînatul nostru sedentar, care merge spre o propășire înceată, dar sigură.

Vînatul călător, atât de mult prigonit, care ne oferă nouă, vânătorilor de sbor, adevăratele plăceri —, din nenorocire se află într'o descreștere constantă care ar trebui să ne pună pe gânduri, îndemnându-ne să găsim o soluție pentru salvarea lui.

Acuma se naște întrebarea: Care este modalitatea de a îndrepta actuala stare de lucruri, spre a obține o propășire serioară a vînatului? În primul rând — o repet — trebuie să tindem spre o educare a masei vânătoarești, înfrânând în acelaș timp prin pilde și povețe — (dar la caz de nevoie și prin mijloace mai drastice impuse prin legi special alcătuite) — lăcomia de a împușca cât mai mult vânat, atât de caracteristică vânătorilor noștri. Nu de mult mi-a fost dat să aud la o masă de vânători, toți membri ai unei societăți selecte din Capitală, cum unul dintre comeseni — de altfel un intelectual — se „lăuda“ că în toamna trecută, dând undeva pe Bărăgan de un nenorocit stol de potârniche care scăpase până atunci de urgia braconierului, „l'au făcut praf“ împreună cu un camarad de vânătoare, *până la ultima bucată*. Redau acestea fără nici un comentariu, lăsând să aprecieze cititorii.

Există — după cum știm — două școli de vânătoare, cari urmăresc amândouă pe drumuri diferite o țintă

comună; conservarea și înmulțirea vânatului. Prima școală este *școala franceză*, care pretinde că o prosperare a vânatului se poate înfăptui numai prin interzicerea completă de a-l vinde, și ea are ca bază numai ocrotirea vânatului. Această școală și-au însușit-o și vânătorii noștri din Vechiul Regat.

A doua este *școala germană* pe care au adoptat-o, — în urma contactului cu vânătorii germani — cei de peste Carpați, care pe lângă ocrotirea vânatului se se ocupă și cu cultivarea lui, având la bază comercializarea. Rezultatele acestui procedeu le putem urmări foarte bine peste munți, căci nu odată am fost plăcut impresionați de starea cât se poate de satisfăcătoare a vânatului de acolo, pentru timpurile de grea criză prin cari trecem.

Intenția mea nu este de a analiza cu comentarii lungi pe fiecare din aceste școli în parte, căci amândouă au — după părerea mea — părți bune și rele. Deaceia, împăcând diferitele concepții și susceptibilități și având în vedere în primul rând interesul superior al vânatului, eu sunt de părere că nouă ne-ar trebui o a treia școală, a cărei tendință să fie de a obține o *interzicere completă pentru vânzarea vânatului călător, și comercializarea pe baze științifice a celui sedentar*.

Intr'adevăr, dacă azi din cauza înmulțirii peste măsură a numărului vânătorilor, vrem ca să menținem contingentul de vânat sedentar la un efectiv corespunzător situației, nu putem recurge la școala franceză, deoarece o simplă ocrotire fără o înmulțire prin toate mijloacele, ar fi cu totul insuficientă. Dacă nu dorim ca la vânătorile cu bătae organizate iarna de „Societate“ să ne vedem puși în trista situație, ca pentru 5 epuri, uciși la acea bătaie, să tragem 20 de inși la loterie, iar restul de 15 camarazi de vânătoare să plece cu mâinile goale, dacă nu vrem să alergăm 3 zile la sărîta după un iepure, cheltuind parale și rupându-ne picioarele de pomană, — iar dacă vrem să împușcăm 3—4 iepuri cu ușurință în câteva ore, atunci trebuie să prăsim neapărat vânatul. Dar cum prăsierea vânatului precum și introducerea a noui specii pe teritoriile de vânătoare necesită o pază serioasă și instalațiuni speciale —, ne vom vedea siliți să adoptăm principiul comercializării.

Pe de altă parte, societățile cu un număr mare de membri — (există societăți cu aproape 300 de membri) — vor trebui să dispară cu timpul, făcând loc unor cercuri mici de 10—15 persoane, după modelul statelor din Europa Centrală. Membrii vor plăti la început niște cotizații foarte mari, iar cu timpul — adică proporțional cu ocrotirea, înmulțirea și drept rezultată și comercializarea vânatului — acestea vor deveni în raport cu acoperirea cheltuelilor de administrație, din

ce în ce mai mici. Cercul nu va avea dreptul să arendeze mai mult decât un singur teren de vânătoare, sau cel mult două (cuprinzând însă întinderi mari!), și de preferință vre-o pădure cu câmpul dimprejur. Acolo el va avea obligația contractuală (contractele vor trebui să fie făcute pe termene lungi) de a face cultură de vânat, introducând specii noi și distrugând răpitoarele, creind remize și hrănind vânatul în timp de iarnă; iar cu paza teritoriului va fi însărcinat un personal specializat — recrutat printre absolvenții unei școli de brigadieri de vânătoare —, ce va fi secondat la nevoie și de paznici ajutoari din partea locului.

Acești brigadieri, pe lângă o remunerație suficientă, se vor putea bucura și de următoarele avantaje:

1. Vor primi premii pentru braconierii prinși de ei comițând acte de braconaj, și jumătate din amenzile aplicate acestora.

2. Vânatul răpitor ucis și prins de ei le va rămâne proprietate.

3. Vor primi recompense pentru animalele stricătoare și păsările răpitoare distruse, precum și pentru câinii și pisicile vagabonde împușcate.

Aceste sume vor varia pentru fiecare animal și pasăre împușcată în parte.

4. Pentru ca personalul de vânătoare să fie stimulat întru îndeplinirea unei paze cât mai severe și cât mai conștiincioase, i-se mai poate da afară de aceasta, și gratificații mici pentru fiecare cap de vânat ucis de membrii cercului la bătăile de iarnă.

5. Insfârșit brigadierii vor mai avea și dreptul de a primi câini de vânătoare în pensiu, pentru dresaj.

Văzându-și existența asigurată și având posibilitatea unui trai convenabil, se va mări și devotamentul brigadierului față de stăpânul său, care va vedea cu mulțumire că numărul vânatului său drag sporește din ce în ce.

Afară de aceasta, s'ar putea asigura bătrânețele acestor vânători de profesiune — pentru cari toată viața formează un lanț continuu de primejdii, fiind veșnic pândiți de glonte ucigaș al braconierului —, prin înființarea unei *Casa a Penșiilor pentru Brigadierii de Vânătoare*, care va reține acestora în fiecare lună câte o sumă mică din salariu, în vederea pensionării de mai târziu.

Asta ar fi în câteva cuvinte cam tot ce am vrut să scriu despre paznicii de vânătoare, și îmi exprim speranța că cu timpul ne vom putea mândri și noi cu un corp de paznici specialiști formați la noi în țară, la care această nobilă profesiune să se moștenească din tată în fiu, ca o tradiție sfântă, întocmai ca la brigadierii din Germania, Austria și Tirol, cari au devenit renumiți în lumea întreagă prin corectitudinea, destoinicia, curajul și devotamentul lor față de stăpân.

(Va urma).

Pisica sălbatecă

(*Felix catus* L., *F. sivestris* Briss).

de Const. A. V. Popescu

Pisica sălbatecă este un animal specific european. Deși familia feli-delor este răspândită și în alte continente, având numeroase specii — chiar asemănătoare și de aceeași mărime ca și pisica noastră, — totuși nici una nu este identică cu ea. Astăzi, nici în Europa

nu o mai găsim pretutindeni și a dispărut aproape de tot în țările occidentale. La noi însă ea este destul de numeroasă, și o găsim în număr mai mare decât am crede, fiindcă pisica sălbatecă este un animal care umblă cu predilecție noaptea, și deci numai ocazional o putem vedea ziua, la vreo bătae. În timpul zilei ea șade ascunsă în butori, vizuini, sub rădăcinile vreunui copac, prin stânci, etc.

Caracteristica tuturor pisicilor este capul scurt și rotund și botul rotunjit. Limba este aspră; unghiile strâmbe, ascuțite și le poate trage înapoi ca într'un fel de teacă.

Pisica sălbatecă atinge o lungime de cca. 80 cm., din care coada măsoară 30 cm. Înălțimea e de 35—42 cm., greutatea de 88—90 kg.; așadar ea are mărimea unei vulpi. Cotoii au în general în culoarea părului o nuanță cafenie, iar pisicile o nuanță mai cenușie. Buzele, nasul, genele și partea degetelor și a tălpei pe care calcă ¹⁾, sunt fără păr și de culoare neagră-cafenie; fața este galben-portocalie, bărbia ruginie-deschisă, gura albă curată; urechile sunt ascuțite și în trei dungii, fiind aproape goale în partea lăuntrică de jos, precum și pe la mijlocul exterior al urechei; tălpile și pielea dintre degete sunt prevăzute cu un păr des, afară de o mică pată triunghiulară de lângă călcâi; burta și partea interioară a picioarelor sunt ruginii. Pe ambele laturi ale capului pisica sălbatecă are câte o pată mică, longitudinală; pe creștet, patru șiruri de pete negre, care se continuă mai departe după urechi sub forma a patru benzi; pe umeri se află două benzi curbe, dintre cari pornește banda întunecată a șirei spinărei; pe laturi se găsesc 6—7 benzi întrerupte, și înșfârșit partea exterioară a picioarelor este deosemena prevăzută cu benzi și cu pete diagonale. Coada are peste tot aceeași grosime și un păr lung și des. La vârful cozii se află trei inele negre, iar mai sus

putem observa încă trei—patru benzi pe partea de deasupra a cozii. Mațele sunt cu $\frac{1}{3}$ mai scurte decât ale pisicii domestice; ochii îi are verzi-galbeni și pupila se micșorează sau se mărește, după efectele de lumină, având diafragma foarte sensibilă. Unghiile în fine sunt de culoare închisă.

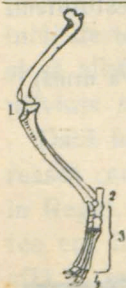
Deși pisica domestică nu este forma domesticită a pisicii sălbatece europene, totuși de multe ori se găsesc exemplare, cari se deosebesc cu greu de cele sălbatece, — mai ales prin faptul că se și încrucișează între ele. Singurul semn mai caracteristic ar fi coada, care la pisica sălbatecă este mai scurtă, peste tot de aceeași grosime și la vârf retezată. Coada pisicii de casă este mai lungă și se subțiază din ce în ce spre vârf, și afară de aceasta este în toată lungimea ei și mai subțire. Toate celelalte semne — chiar anatomice —, nu sunt absolut sigure.

Simțurile pisicii sălbatece sunt foarte dezvoltate, — mai ales văzul și auzul (mirosul e slab, ca și la râs); ea mai are darul de a vedea bine ziua cât și noaptea, se poate cățăra cu ușurință pe arbori și sare foarte bine; fiind și foarte musculos, acest animal devine foarte periculos pentru tot soiul de vânat mic util, pânos și pârșos, inclusiv iedul de căprioară și chiar vițelul de cerb.

Precum am amintit mai sus, pisica sălbatecă stă ziua adăpostită prin butorile copacilor, printre stânci, prin vizuini, etc., dar o găsim și la desigur, prin stuf sau trestie, cu toate că nu îi place apa. De altfel, ea duce o viață singuratecă. Numai primăvara, în luna Martie, când începe timpul împerecherei, vine cotoiul la mătă. Atunci când nu lipsesc rivalii, se ivesc bătaii crâncene, și în timpul nopții răsună codrul de concertul lor, asemănător cu al cotoiilor de casă amorezați. Pisica se poartă asemănător cu cea domestică; când mângâie pe cotoi, când îi rade câte o palmă; dar de sigur că îi trage două—trei palme la sfârșitul actului împerecherei, pentru care fapt și cotoiul caută să dispară cât se poate de iute.

După cca. nouă săptămâni, pisica își alege un loc ascuns și fată 4—6 pui, cari sunt orbi timp de 10 zile. Puii îi apără cu o furie adevărat îngrozitoare și dacă simte pericol, îi transportă într'un alt loc mai sigur. Cotoiul nu ia parte la creșterea puilor și aceștia, atunci când sunt îndeajuns de dezvoltati, — putându-se cățăra bine pe arbori și fiind în stare să prindă singuri șoareci —, își părăsesc și ei mama, împrăștiindu-se prin codru.

Pisica sălbatecă umblă după pradă cu predilecție noaptea, — dar excepțional și ziua. Dela vițelul de cerb până la șoarece și dela cocoșul de munte până la vrabie, nici un animal nu este sigur de ea. Prada și-o prinde ori la pază, ori apropiindu-se încet de ea și

1) Pisicile ca și câinii umblă pe vârful degetelor picioarelor. Talpa se sfârșește la prima încheetură. Vezi pe alăturatul desen, scheletul piciorului stâng dinapoi al unui lup :

- 1 = genunchiul;
- 2 = călcâiul;
- 3 = talpa;
- 4 = degetele (partea pe care umblă).

înghățând-o după una sau două sărituri. Dacă a sărit greșit și animalul a scăpat, nu mai fuge după el. Pân-dește cu multă răbdare pe la trecătorile iepurilor, ca și la apă unde animalele vin să bea, — mai ales păsările. Având calitatea să umble fără sgomot, ca și pisica domestică, ea se furișează prin lăstăriș, oprindu-se la cel mai mic sgomot; și dacă a observat prada în apropiere, o și prinde. Ea o prinde cu ajutorul ghiarelor ascuțite, fiind ajutată și de o muschiulatură foarte dezvoltată, — mai ales a picioarelor de dinainte; pe ce a pus ea odată ghiara, nu prea mai poate scăpa.

Glasul pisicii sălbatice seamănă cu al celei domestice. Numai cotoii bătrâni au un glas mai adânc.

Deoarece pisica sălbatcă este atât de periculoasă pentru vânatul mic — mai ales pentru epuri și pentru toate spețele de găini sălbatice ce trăesc prin pădure (cocoși de munte, ierunci, etc.) —, vânătoarea ei este datoria fiecărui vânător ocrotitor. Ea se poate împușca la bătae, la pază, dar mai bine cu ajutorul unui câine bun, iar printre aceștia basetul corespunde cel mai bine. O pisică dezvoltată și neatinsă de foc, nu poate fi prinsă și omorâtă de nici un fel de câine de vânătoare —, chiar nici de cel mai puternic prepelicar german, deși acesta o poate ajunge în fugă. Fiind foarte curajoasă și bine înarmată, ea se apără cu îndârjire și deaceea nu trebuie să asmuțim niciodată câinele nostru asupra unei pisici rănite, dacă nu vrem ca să-l vedem cu ochiul scos, sau altfel grav rănit. Dar nici omul nu e bine ca să o atingă până ce mai are viață în ea, deoarece s'au întâmplat cazuri, când pisica s'a repezit și la vânător, sărindu-i în obraji și rănindu-l oribil.

La bătae, pisica se împușcă numai ocazional, dar destul de lesne, căci vine de regulă la pas și cu mult înaintea bătaiașilor. Numai vânătorul trebuie să se păzească ca să nu facă vreun sgomot și să caute să ridice arma numai atunci când pisica trece după vreun copac, după vreo buturugă, etc., pentru a nu fi văzut. Incărcătura trebuie să fie s'rașnică, fiindcă pisica este foarte tare. Eu întrebuintez la această vânătoare alice de $4\frac{1}{2}$ mm. diametru, și cu un succes foarte bun.

Așezându-ne și păzind-o la trecătoare, — deși nu prea se obișnuște — o putem împușca și la pază. In felul acesta eu am împușcat o singură pisică, în următoarele împrejurări.

Era timp de iarnă și de vr'o câteva zile în șir ur-

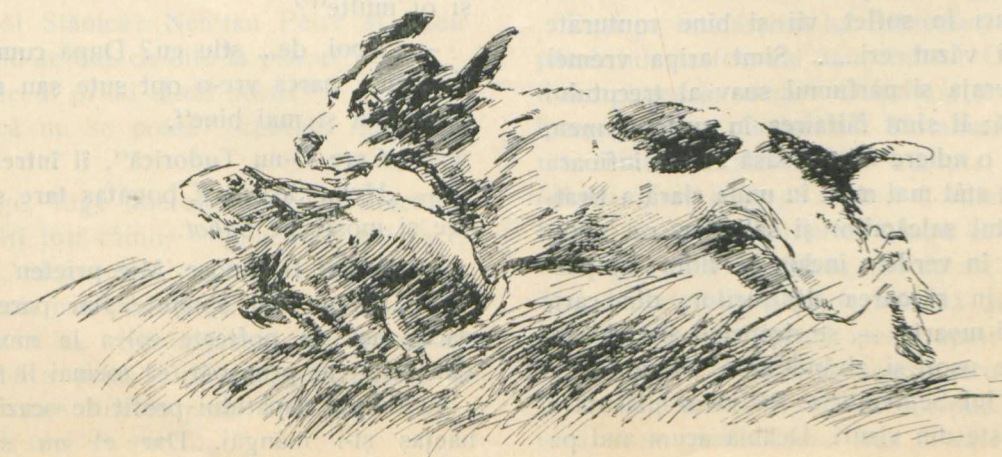
măream o pisică sălbatcă pe zăpadă, fără ca să-i pot găsi ascunzătoarea. Trecusem pe acel loc în fiecare dimineață, venind dela paza de vulpi. Poate că pare ciudat, dar mie îmi place foarte mult paza pe zăpadă la răpitoare, când pe lângă multe succese am avut și de foarte multe ori ocazia de a observa atât vânatul util, dar câte odată și pe vr'un individ dintre aceia „fără permis“; și pentru că eu sunt vânător de profesiune, îmi sunt foarte prețioase aceste observații.

— Așa dar, veneam dela pază și nu aveam câinele la mine, iar urmele pisicii, după ce mă duceau de-alungul și de-acurmezișul mărăcinișului ce era acolo, dispăreau întotdeauna în direcția comunei, unde nu îmi puteam închipui să poate să stea ascunsă. Când într'o dimineață, venind mai de timpuriu, o zării chiar pe ea, furișându-se de-alungul unui gard viu situat la marginea mărăcinișului. Luându-i urma (pisica m'a observat și a luat-o la sănătoasa), aceasta mă duse la o salcie bătrână și buturoasă, ce era situată în marginea cimitirului. Acel loc era la cca. 300 metri de marginea satului, și aceasta a fost cauza încurcătorei mele din zilele anterioare, căci nu puteam bănui că ea se adăpostește într'o așa apropiere de locuințele ome-nești.

Neavând nici unelte și nimic cu ce să o afum, mi-am ales un loc bun de pază, în apropierea trecătoarei bine vizibile pe zăpadă, și am și împușcat-o în aceeași seară. Era un exemplar de sex feminin, foarte bătrân și slab, numai oasele și pielea, — dar cu o admirabilă blană brumată, fiind cea mai frumoasă pisică pe care o văzusem până atunci.

Cea mai potrivită metodă pentru vânătoarea pisicii este cea cu câinele, și anume cu basetul. Zic baset, fiindcă pe baseto-copoi nu îl cunosc personal; dar se și prea poate că în toată țara noastră să nu se găsească nici un exemplar de pur sânge, din acești câini. Pe foxterrier nu-l numesc, căci noi avem nevoie de un câine care nu este bun numai la vizuină, ci știe să mâne și vânatul pe urmă, — mai ales pisica sălbatcă, pe care trebuie să o urmărească și să o silească ca să se urce în copac. Aceasta foxterrierul nu o face, căci nu are nasul atât de fin, — basetul însă întrunește toate aceste calități; el este dârj la vizuină și ține bine și neobosit urma vânatului, cari calități îl predeterminează da a fi câinele vânătorului de profesiune.

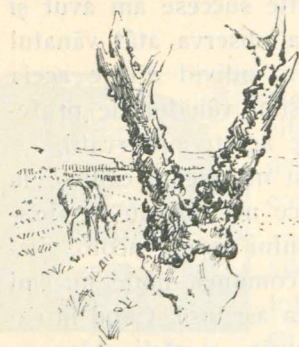
(Sfârșitul urmează)

Pe valea Bratcovului....

(Schiță veselă, cu adevăruri triste)

de George Scrioșteanu

alea Bratcovului, situată la 3 kilometri de orașul Roșiori de Vede, e înconjurată de câmpuri fertile și pe alocuri de vii, — unele replantate, altele părăsite, niște paragini triste, fosilele mândrelor vii de altădată distruse de filoxeră. Se mai văd și astăzi șanțurile și gardurile vii, de lemn căinesc, cari împodobeau și hotărau odinioară renumitele vii ale Bratcovului. Bratcovul este un pâraiaș ce se formează din topirea zăpezilor și din ploile primăverii. Cu albia îngustă și înclinată, șerpuește prin poeni și lunci admirabile, în care vegetația e foarte bogată și unde înpuiază tot felul de vânat. Primăvara, când se topesc zăpezile de pe dealurile învecinate și toamna când sunt ploi multe, el se umflă și se revarsă prin lunci și peste câmpuri, aducându-le pământ nou rupt de șivoiu cine știe de unde.....

În chipul acesta se face un fel de regenerare de pământ în fiecare an.

De-oparte și de alta a albiei lui cresc salcâmi falaci, sălcii pletoase și măcănișuri dese acoperite de hameiuri sălbatice care formează adevărate drumbrăvi și ascunzișuri minunate foarte prielnice prăsierei vânatului.

Mi-aduc aminte ca odinioară când pe meleagurile acestea nu erau decât vii, vânatul forfotea puzderie prin toate locurile. Aici era patria potârnicilor, a cristeilor și a spurcaciilor. De epuri și de prepelițe nici nu mai vorbesc; fiindcă acesta era vânatul cel mai comun și cel mai abundent. Eram copil ca de vreo 9 ani, când mi-a sburat primul spurcaci. Insoțisem pe tatăl meu la via noastră. Era într'o primăvară prin Mai. Nu pot uita, cât m'am speriat când a sburat spurcaciul din luncă dela capătul viilor noastre care dau în Bratcov! Oh! Câte amintiri nu-mi încolțesc în cenușa trecutului meu, când clipe fericite îmi îngăduesc să mai revăd odată meleagurile acestea dragi, cari mi-au legănat anii copilăriei mele..... Chipuri și icoane din trecut îmi năpădesc atunci în suflet, vii și bine conturate de parcă le-ași fi văzut eri..... Simt aripa vremii scuturându-se de vraja și parfumul suav al trecutului fericit de altă dată; îi simt fâlfăirea în sufletul meu, o simt și în aer ca o adiere misterioasă ce mă înfioară dulce, — o simt cu atât mai mult în unda clară a Bratcovului, în freamătul salcâmiilor și sălciiilor, ce 'nlănțuesc malurile lui, în verdele închis al viilor, în parfumul dealurilor, în răcoarea desigurilor, din cari, pete ruginii, — foi moarte —, se desprind și cad vestejite clătînându-se ușor și zicând adio trecutului.... E pe la jumătatea lui Septembrie. Răcoarea plăcută a dimineții mă trezește din visuri. Deabia acum aud pe

dealurile învecinate focurile amicului Cornică, tova rășul meu de vânatoare, cari mă aduc în fața realității. Incep să caut și eu. „Droll“, pointerul meu drag, cercează cu amănunțime lunca Bratcovului, galopând în dreapta și stânga mea. În urma lui ierburi și plante ruginii își scuturau argintul boabelor de rouă cari strălucesc ca niște diamante în bătaia razelor solare. Un vântuleț ușor de toamnă, le 'nfioară făcându-le să-și clatine vârfurile lor îmbătrânite și triste. Miresme îmbalsămate de parfum de mușețel, izma broaștei și pelinarită, plutesc în aer înviorătoare.

„Droll“ caută cu disperare, bătând din biciul lui de coadă, dar nu găsește nimic. Lunca e moartă!... Nici un vânat nu se mai poate adăposti aci în rugina aceea cosită și arsă de soarele verei. Deziluzionat părăsesc lunca, trec apele Bratcovului și urc spre dealurile, unde auzisem focurile amicului Cornică. Dar cum trec apa Bratcovului, câinii dela o stână adăpostită sub aripa dealului, mă iau în primire. Strig la cioban, amenințând că-i impusc. El îi chiamă și-i leagă. E un moșneag ca de vre-o 60 de ani, cu fața arsă de soare, cu trăsături aspre, cu părul cărunț, cu ochii șireți duși în fundul capului și ascunși sub niște sprâncene îmbinate și groase cât vrabia. În urma lui, un băețas ca de vre-o 7—8 ani, galben și sfrijit, se ține de mâna moșneagului și se uită sfios la mine. E timid, și-și tot strânge în jurul gâtului, gulerul zdrențuit al unei cămăși soioase afară din cale...

Mă apropii de ei și întreb: — „Ce vânat a-ți văzut pe aici, moșule“?

— „Nimic D-le !Nimic! Primăvara mai e, dar acuma n'am mai văzut de multă vreme. De ce să vă mint!“...

— „Dar oi, aveți multe, moșule?“

— „Multe taică, multe, mânca-le-ar lupii“, îmi răspunse el plictisit așezând pe craca unui pom niște sădili pline cu caș, spre a se scurge de zer.

— „Și câini câți aveți bătrânule?“

— „Păi... vre-o 11 taică. Aștia 2 cari păzesc târla, și încă 9 cu oile la câmp“.

— „Unspre-zece? Bravo! Bine stați! Aveți barem și oi multe“?

— „Apoi, de... știu eu? După cum le socotea D-nu Tudorică, parcă vre-o opt sute sau nouă, — dacă nu chiar mia și mai bine“.

— „Care D-nu Tudorică“, îl întreb eu?

— „Hei... Soare! E bogătaș tare stăpână-meu ăsta. Are și moșie pe *Suhă*...“

— „A da! Il cunosc. Mie prieten bun“.

— „Ei nu mai spune!? Imi pare bine D-le. Păi dacă-i așa, ia poștește coala la moșu *Năstase*, să-ți dau nițel caș proaspăt, că tocmai îl turnai acușica“.

În timpul ospățului profit de ocazie, mă apropii de băețas și-l mângăi. Dar el nu se deslipește de

bătrân; îl ține strâns cu amândouă mâinile și se uită la mine speriat cu niște ochi largi și neîncrezători.

— „Nu te speria, Stănică taică. Nu te speria! D-nu nu e jandari. E vânători, mă taică. Merg la epuri cu pușca“...

— „Dar ce? Vin jandarmi pe aici, moșule?“

— „Ași, nu D-le! Ferească D-zeu! Ce să facă alde dom șef pe aici? Dumnealui stă în sat la post, sau pe la Dragomir cârciumaru. Nu vine D-lui pe câmp să-l arză soarele“.

— „Atunci de ce spuseși băiatului că nu's jandarm?“

— „Hei! Păi... așa l'a speriat masa de mic și lui e frică de jandari. Așa taică. Boerul e vânători, măi Stănică!... D'ăia de merge la epuri“.....

Deabia atunci copilul dădu drumul moșneagului și începu să-mi vorbească — Aia e pușca, D-le. Nu-i așa că-i pușcă?“

— „Da micule: Pușcă“.

— „Și ce faci cu ea? Ucizi epuri? Hai?“

— „Se 'nțelege. Dar ție ți-ar plăcea să ai o pușcă?“

— „Nu, că mi-e frică de ea!“...

— „De ce să-ți fie frică, măi Stănică?“

— „Hei... d'ăia! Mi-e frică și s'a isprăvit... Și-apoi, nici n'avem nevoie de pușca D-tale; mâncăm noi iepuri și fără pușcă“.

— „Taci măi Stănică!?! Ei, cum asta? I-a spune-mi, cine vi-i dă? E vre-un țăran de-ai voștri care vânează pe aici?..."

— „Ași, nu Domnule; nu e nimeni“, zise copilul uitându-se pe furis la moșneag, care săra cașul, mai departe, sub un pom, lângă târlă.

— „Ce tot boscorodești tu mă, znamenie spurcată“, îl repezi moșneagul uitându-se urât la el. — „De unde mâncăm noi epuri?... Ce ești năuc“?..."

Dar băiatul nu se dădu învins. Se întări pe picioare, lungi gâtul, căscă ochii și zise răspicat bătrânului: — „Nu sunt nebun! Așa să știi matale. Nu sunt nebun. Scurt! Ce? Nu-i adevărat? Nu ne aduce alde nica Radu și nica Petre, în fie-care sară când se întorc cu oile dela păscut, câte un epure, doi?... Mai alaltăeri n'ai trimes unu și lui D-nu Tudorică... Era gogeamite epuroaica, și-i curgea lapte din țâțe. Ce, crezi că n'am văzut-o eu“?..."

Moș Năstase se făcu vânăt de mânie, vruse să zică ceva, dar i-o luai înainte și întrebai din nou copilul:

— „Ce spui măi Stănică? Nen'tău Petre și Radu împușcă epuri, când se duc cu oile la păscut“?..."

— „Nu Domnule. Ii prind câinii noștri“.

— „Cum mă, că nu se poate? Epurile fuge mai repede“...

— „Păi da, fuge, fuge boerule, fuge al dracului, dar când l'o incolți toți câinii, — n'are ce mai face. Unsprezece haite, doar nu-s jucărie!... *Ursei* sau *Cioanta*, numai decât pun gura pe el, că și ei sunt iuți ai dracului și-s mari ca niște mânzați. Am văzut eu cu ochii mei când a prins unul mai deunăzi. He, hei, au prins ei și rațe dincolo peste deal la „*Urlui*“, ba și dropii... dacă vrei să știi“...

— „Cum? Și dropii? Adevărat?!“ întreb eu din nou pe moșneag?..."

— „Ferească D-zeu, cucoane. Mă prinde mirarea, că ascuți D-ta, om deștept pe un zănatec de copil bolnav ca ăsta. Nu vezi că'l prind frigurile? Vorbește și el *într'aiurea*. Ia... într'o zi... un pui de dropie care nu zbură tocmai bine, l'a prins câinii... și atâta tot“. Apoi se îndreptă către copil și-i zise răstit: — „Ține-ți gura mă, porocetule, fir'ai al *Iacacui*, că ți-o rup!“

Inciudat peste măsură moșneagul clipea repede; din ochii lui șireți, ascunși sub enormele-i sprâncene, țâșniau scânteii de mânie. L'ar fi bătut pe băiat, dacă n'ași fi fost de față. Se îndârjise rău și cu toate că nu mai vorbeam cu el, nici eu și nici copilul, totuși bombănea într'una ocărându-l. În timp ce tăia brânza în felii și o arunca într'o puțină cu saramură, vorbea singur aruncând priviri aspre băiatului. Il auzeam cum îl categorisea: — „Ia un poroclet... Auziți vorbă: Mâncăm noi epuri?! — De unde?... Din păcatele lui!... Copil prost, o tută a dracului!... Păi c'ășa e: un zănatec!... Il prinde frigurile și *într'aiurează*...“

Ar fi bombănit mult moșneagul, dar mă plictisise și mă grăbii să-l scot din necaz. Terminasem felia de caș și cum soarele se ridicase destul de binișor (poată să fi fost ora 9), mă ridicai, îmi luai rămas bun dela moșneag, îi cinstii bine pe amândoi, apoi mângăiai copilul și plecai.

— „Să mai poștești pela noi Boerule, să mai poștești sănătoșel, și uite; — fiindcă de! vorba ăluia: o mână spală pe alta sau, vezi-mă cu un ochi ca să te văd cu doi, — uite, dacă vrei să faci vânat, ia-o pe drumeagul ăsta și urcă dealul spre *Urlui*. Pe dealurile astea găsești pitpălăci berechet. Vezi că-s și niște dropii, numai să ai noroc să dai peste ele. Sunt mari, cât o curcă și au o carne dulceee...“

— „Cum? Au carnea dulce? Ce spui moș Năstase“?!"

— „Adică... sunt grase, o drese moș Năstase... D-ta, D-le caută-le că dai, dai negreșit de ele“.

— „Bine moșule. Așa am să fac. Te las sănătos“.

— „Sărut mâna Boerule. Să te văd în bine. Așa taică. Și... să mai vii zău, să mai vii sănătoșel pe la noi“...

* * *

Pe dealurile dintre *Urlui* și *Bratcov*, găsii locuri și miriști frumoase unde ucisei câteva prepelițe; dar epuri și dropii... ioc. Moșneagul ținuse să-mi spue o vorbă bună la plecare. Un cioban?!... și totuși!...

Deși pe la sfârșitul lui Septembrie, soarele dogorea pământul cu foc viu ca'n Iulie... O căldură înăbușitoare plutea în văzduh. Obosisem și eu și câinele care începuse să se plictisească. Terminasem și apa și setea mă chinuia strașnic. Mă 'ndreptai spre bălțile *Urluiului*, unde găsii pe amicul Cornică. Mă aștepta răsturnat la umbra sălciilor. Lângă el pe o maramă de borangic, albă ca zăpada, tot de ale bune și gustoase. Mai departe sub o salcie bătrână care-și plângea anii aplecându-se cu tristețe peste apele *Urluiului*, Tudorache, bunul și favoritul nostru căruțaș, răsucea la un foc improvizat o frigare cu doi pui grași care 'ncepu-seră să se rumenească... Mai la vale, ascunse în apele

Urluiului, la umbra deasă a sălciilor și a păpurișului, două garafe și o damigenuță, cu profiriu de Bratcov se răceau în liniște.

Așa l'am pomenit pe Nenea Cornică: Deschis a suflet, cu tact la vorbă, liniștit, cumpătat și *tabetliu, tabetliu* nevoe mare. De aceia, e o plăcere să vânezi cu el. E cel mai gentil și mai ideal camarad de vânătoare, și n'ar fi în stare să te jicnească nici cu gândul. Cu vocea lui domoală și iscoditoare îți răscolește tot sufletul și te convinge întotdeauna. La el toate merg după un plan bine hotărât și bine chibzuit de mai înainte. Mă rog, — nu-i degeaba inginer; — calculat cu compasul, matematiceste! Ce a hotărât odată e sfânt și să te fe-rească D-zeu să mai încerci să schimbi ceva: E turc! Odată, îl vezi că te stră-punge cu privirea severă a ochilor lui negri și răsucin-du-și mustața-i căruntă, și-o trânteste scurt:

— „Așa am hotărât, așa facem! Nu ne jucăm de-a vânătoreea“!

De aceia când mă văzu îmi zise: mîncăm repede, ne odihnim puțin, apoi ne ur-căm în poștalionul lui Tudorache și o retezăm dincolo de *Urlui*; sunt câmpuri minunate“!

— „Cum? Nu rămânem în partea asta“?

— „Nu! Am hotărât să vâ-năm iepuri. Pe aici nu se mai găsesc! Vom merge deci dincolo. Ai ucis vr'un epure“?

— „Nici n'am văzut măcar, Nene Cornică“!

— „Nici eu. Grozav de-zastru! Măi dragă Gicule, știi tu ce erea odată pe aici? Sfârâia vânatul. Acum

nimic. Pustiu! Ucisei doar câteva prepelițe. Mi-aduc aminte ca odinioară când vânam cu bietul Vladimir Stanekevici, inginerul orașului nostru, care era un vânător cum rar mi-a fost dat să văd; mi-aduc aminte ce rai vânătoresc era pe meleagurile acestea. Ne sărea 10 iepuri într'un ceas. Alegeam pe cel în care să tragem. Il alegeam dacă era destul de mare și dacă sărea mai de departe.... O! ce vremuri fericite erau atunci, ce epocă de aur pentru vânat și vânători. Acum, jale și pustiu! Mergi o zi ca să-ți sară un epure. De ce-o fi dispărut așa vânatul?“

— „Hei, Nene Cornică dragă, D-ta nu vezi cum s'au înmulțit vânătorii? Acum ori cine e vânător! Societățile de vânătoare, spre a se putea constitui legal, i-au adunat cu duiumul.

Pe urmă împărțirea moșiilor boerești la țărani, a

făcut ca, — ale opt sau șase pogoane, ce i-au venit de drept plugarului nostru, — să fie călcate de el și de turmele lui de câini, tot anul, de zeci de ori. Câinii sunt, cei cari distrug vânatul, mai abitir decât omul pe care'l pun pe al doilea plan.

Îi povestii scena cu Moș Năstase și cu Stănică. Amicul Cornică, făcu ochii mari, flueră a pustiu și-mi zise: — „Așa e, dragul meu. Așa e!“

Prea mulți câini au țărani și ciobanii noștri! O măsură drastică din partea statului, ar fi bine-venită, ar fi salvarea bietului vânat, prigonit destul de oameni și rog, — nu-i degeaba inginer; — calculat cu compasul,

neprielnice în care se zbu: ciumă. De aceia, eu ași zice: să se facă o lege, prin care *nici un om dela sate să nu mai aibă voe să țină decât un singur câine*. Îi ajunge! Cine dorește să aibă și pe al doilea, să plătească pentru el statului, o taxă de 2000 lei anual. Și aceasta cu condiția să nu-l lase liber prin sat, sau să iasă cu el la câmp. Jandarmii și notarii să fie însărcinați cu controlul și aplicarea amenzilor. Chiar și pentru singurul câine care 'l are omul în bătaura lui, n'ar fi rău să plătească *cincizeci de lei* anual. Aceasta ar forma un venit considerabil pentru stat, din care s'ar putea da o parte (sub formă de leafă lunară) Notarilor și Jandarmilor însărcinați și cu controlul și paza vânatului“.

— „Bine, dar un singur câine nu poate păzi o turmă!“

— „Dragul meu, nu câinii păzesc turmele, ci oamenii. Apoi în regiunea șesurilor și a dealurilor, nu

prezintă nici un pericol lupul, căci e rar. La munte da, acolo e mai periculos. Să lăsăm la o parte și jucăria cu *jujeul* la câini, căci e glumă naivă. Nu'l aplică nimeni. Câini puțini, cât se poate de puțini și interzicerea de a-i scoate la câmp; iată soluția!“

— „Așa e! Așa e boerilor. Aveți dreptate“, sări și Tudorache, care-și pierduse răbdarea; — „dar de-o camdată, mai dați-i dracului de câini și hai să mîncăm, că e târziu și nu mai pot de foame. Au mâncat și ai cari au pierdut boii...“

— „Rezon, Tudorache! Bravo! Bravo bobocule! Tu vorbești rar dar.... bine! Hai să mîncăm nene Cornică, și să dea D-zeu să se realizeze ce ai spus D-ta, iar cei ce au urechi de auzit, să auză“...

Roșiori, 2 Octomvrie 1925.

Domnișoara Silvieta S. din Sibiu cu un pui de urs și acvila imperială „Hans,” ambii crescuți în libertate.

Câinii de aret în România

Scrisoare deschisă d-lui Ing. Alexandru Andrei-Caransebeș

Iubite amice!

U toate că de un timp încoace corespondăm destul de des, totuși simt o necesitate, ca să-ți adresez această scrisoare deschisă, nu în interesul meu, sau al tău, ci în interesul câinelui de aret, așa dar în interesul public.

Până când nu ne cunoșteam — și cum ne cunoaștem

numai *par renommée* și prin scrisori — nu numai tu, dar fiecare cititor care citea articolele noastre, „*cearta*“ noastră în Revista Vânătorilor, credea că suntem inamici, sau cel puțin controversari.

Cum a luat ființă această părere?

Prin neînțelegere!

Căci, a scrie un articol, nu e lucru greu.

N'ai trebuință de alt-ceva, decât să posezi limba în care vrei să scrii, și să fii expert în materia despre care vrei să scrii. Dar e dificil de tot ca să scrii într'un astfel de mod, ca fiecare cititor să *înțeleagă sensul articolului în acelaș fel, cum îl înțelege acela, ce-l scrie*. De aci se nasc discuții, ba se naște și ceartă.

Să nu discutăm, ca să nu ne certăm? N'am face un serviciu publicului, căci e știut proverbul: *Din discuție se naște lumina!* Adică din discuție învață acei, cari vor să învețe.

Mie îmi e și mai dificil ca să nu dau prilej cititorului la neînțelegere, căci eu nu posed încă limba română în acea măsură, cum o posezi tu. Dar nu e de mirare, căci au trecut 28 de ani, de când eu am părăsit locul meu natal, Regatul, și în acest interval, n'am avut ocazie să vorbesc românește decât cu trupele noastre de ocupație, făcându-le servicii și lor și nouă, ca interpret. Greu îmi este să scriu românește, și numai redacția Revistei poate spune, cât de greșit scriu eu românește și cât îi dă de lucru corijarea articolelor mele ¹⁾.

Tu ai luat în nume de rău observațiile mele. La primul „Răspuns“ al tău eu nu ți-am „răspuns“. Dar nu pot lăsa să treacă fără observații al doilea răspuns al tău din Revista No. 4/1926.

Tu îmi faci reproșuri, că sunt inconsecvent, că „trag discuții de păr“, și mă întrebi, că de unde am scos-o, că tu te plângi contra faptului că legea favorizează pe prepelicar în dauna copoiului.

Să luăm de-arândul aceste acuzări principale!

Inconsecvența din partea mea tu o vezi în faptul, că la concursul prepelicarilor din Careii-Mari eu am acor-

N. R. Dl. Ötvös este prea modest — credem noi — în aprecierile D-sale, și am fi mulțumiți dacă am avea cât mai multe articole de corijat, cari să fie la înălțimea articolelor trimise de D-sa.

dat în calitatea mea de arbitru un premiu unui prepelicar maghiar, care n'a apportat iepurele împușcat. Fiindcă o astfel de inconsecvență mi-ar putea imputa și alți cititori ai Revistei și ai gazetei maghiare din Târgu-Mureș (Vadászújság), îți voi explica lămurit această chestiune.

Intr'o țară în care prăsirea câinilor de aret e încă la început, trebuie, mai întâiu de toate să selecționăm material pentru prăsirea viitoare. O știi și tu foarte bine, ca expert în ale kynologiei, că nu acel câine e potrivit pentru prăsilă, care nu posedă decât un dresaj de o perfecțiune minunată, ci acela care ne arată calități *moștenite*, adică astfel de calități ce se moștenesc și la urmașii săi. Căci, dacă la un concurs s'ar arbitra în primul rând dresajul, atunci s'ar putea întâmpla foarte ușor (am văzut destule exemple), ca un dresor isteț să ne arate producțiuni minunate, fără ca câinele său să fie bun și pentru prăsilă. Pentru sprijinirea acestei afirmări menționez un exemplu din experiențele mele. Am făcut odată o prinsoare, că voi conduce la un concurs un câine de aret german, care — nu știu din ce cauză, căci nu era al meu — avea un miros prost de tot. Cu acest câine am câștigat un premiu al III-lea, dar încă înainte de concurs l'am obligat pe stăpânul său, ca să-l împuște după concurs, ceea ce a și făcut.

Deci la un concurs, unde se selecționează material pentru prăsilă („Zuchtsuche“ pe nemțește, „Ténjészverseny“ pe ungurește), primul punct al arbitrării nu îl formează deloc dresajul. (Vezi „Jugendsuche“ la nemți; „Field trial“ la englezi).

Că dacă un prepelicar — fie el de orice rasă — nu aporțează iepurele, aceasta o știi și tu că nu este decât o chestiune de dresaj. Eu cred că și tu ești în stare să înveți orice fel de câine ca să aporțeze iepurele. Dar nu fiecare vânător e dresor, și așa se întâmplă că în loc de a dresa, de a învăța un prepelicar, el îl strică de tot, — și totuși acel câine e apt pentru prăsilă! Și tu la rândul tău ai fi arbitrat la fel ca mine. Chiar dacă mi-ai spune contrariul, nu te-ai crede; căci alta dovedești tu în articolele tale din Revistă și în scrisorile adresate mie.

Și tu cauți în Germania câini cari să se tragă din cât mai mulți strămoși renumiți; și dacă prietenii tăi, la cari faci apel, te-ar fi sprijinit și materialicește, ai fi cumpărat căteua mea care posedă în 5 generații 24 de strămoși înregistrați în „Deutsches Gebrauchshunde Stammbuch“. (pe scurt: D. G. H. St. B.; adică matricolul pentru braci germani universali). Tocmai din acest motiv ai cumpărat dela mine un cățel tânăr, care se înrudește cu amintita cătea.

Tu însă ești un român șovinist, naționalist înfocat și deaceia porți ură contra ungușilor și contra tot ce e unguș, — așa dar și contra prepelicarului maghiar.

Tu zici, că prepelicarul maghiar e o creație particular național-ungară, la înfăptuirea căruia am lucrat eu în cea mai mare parte. Aceasta o știi din timpul pe când locuiai și tu în Ungaria, pe când citeai revistele noastre în cari luptam, ca să creiăm o rasă națională. (Și de ce nu? Dacă englezii și-au format faimosul pointer și setter din câini spanioli, iar neamțul și-a creat câinele universal de astăzi cu ajutorul pointerului, nu e de condamnat că și noi voim să avem un câine aclimatizat și asimilat, — un câine național).

Dar n'ai citit și articolele mele scrise Uniunii pentru prăsirea prepelicarului maghiar, pe cari le scriam *contra* lui, deoarece nici eu nu-l consider încă un câine *perfect universal*, din cauza culoarei sale gălbue (culoarea vulpei) și din cauza părului său mic?

Un kynolog nu poate fi șovinist și ca expert! Să lăsăm aceasta nemților, cari sunt șoviniști și pe terenul kynologic. Ca vânători, ca kynologi nu facem politică!

Acestea ți-le scriu numai din motivul, ca nu cumva să crezi, sau sau să creadă oricare cititor al răspunsului tău, că eu am acordat vre-un premiu unui prepelicar, numai pentru că acel câine e ungar și eu însumi sunt de neam ungar. Această insinuaie nu e decât o acuzare *palam et publico*, și care după obiceiul internațional nu se cuvine.

Dacă n'ai avut această intenție, te rog să mă ierți, că iarăși „am încercat să te înțeleg greșit“.

— Deducție trasă de păr“?

Nu! Am tras-o din articolul tău, din senzul cum l'am înțeles eu. Tu ai pornit un atac general contra prepelicarilor din țara ta. Tu ai menționat numai „javre“, fără să fi amintit faptul că aveți și prepelicari buni. Tu scriai că prietenul tău regretă, că în locul javrelor numite prepelicari nu mai are copoii, care cândva îi făceau plăcere cu goana lor. Fiindcă acest articol apăruse sub numele tău, se înțelege dela sine că eu am avut părerea că și tu te plângi de legea care favorizează prepelicarul față de copoi.

Dacă iarăși „am încercat să te înțeleg greșit“, iartă-mă!

Tu îmi scrii și particular că, cu toate că eu sunt mulțumit cu materialul pe care l'am văzut la voi, în Ardeal, tu totuși nu ești mulțumit. Zici, că eu sunt prea indulgent, iar tu ești mai sever.

Pe mine nu m'a chemat „Uniunea prăsititorilor de câini“ (Cluj, Str. Matei Basarab No. 6), ca să arăte unui străin niște „javre“, ci ca să-mi prezinte câini buni. Ce am văzut, și cu ce cunosc încă, fără ca să-i fi văzut la concurs, e bun; am fost mulțumit.

Dar dela mulțumire la mulțumire există mare diferență! Zis-am oare eu, că starea kynologică dela voi e la nivelul corespunzător? Nu! Am zis numai, că am fost mulțumit cu ceea ce am văzut, căci eu — nici atâta n'am sperat. (Vezi critica mea din „Vadászugság“). O știam, o știi, că în Ardeal kynologia era întotdeauna inferioară celei de dincoace de „Királyhagó“. (Hotarul între Ardeal și Ungaria, cum se numea în timpul antebelic).

Tu cunoști prea bine starea kynologică dela noi de dinainte de războiu. Aveam câini buni, dar nu aveam

kynologie, nu aveam nici o mișcare cu scopul de a ameliora, de a răspândi rasele de pur-sânge. Nu existau uniuni canine (cea mai veche a încetat pe la sfârșitul secolului trecut). Nu țineam expoziții, nici concursuri. Poate că cunoști și faptul, că eu singur am fost acela care în primii ani ai războiului (eu rămăsesem „acasă“, fiind internat ca supus român) luptam în toate revistele noastre ca să importăm din Germania câini, pentru regenerarea câinilor noștri; ca să ținem expoziții și concursuri.

Am reușit. În anul 1918 am aranjat — aproape eu singur — în cadrul unei uniuni a vânătorilor, un concurs pe terenurile regale din Gödöllő Isaszeg. Au participat 16 câini! Un număr mare pentru început!

Crezi oare, că dacă ași fi fost pe atunci un arbitru atât de sever, cum pretinzi tu; dacă ași fi dat cu măciuca în loc de a încuraja pe acei vânători cari au participat cu câinii lor la acest concurs, ar fi păstrat ei oare acea simpatie față de concursuri, și s'ar mai fi încurajat și alții ca să vină la expoziție și la curse cu câinii lor? Acum avem expoziții (2—3 anual) cu 60—80 de prepelicari, concursuri cu peste 30 de prepelicari. (Vezi expozițiile și concursurile aranjate de „Vizsla Club“).

Iată, că dacă la primul concurs ținut în România ași fi fost atât de sever, cum pretinzi tu, ași fi înspăimântat și pe acei puțini, cari au avut interes pentru câini; iar cei ce n'au participat la concurs, nici ca conducători de câini și nici ca public, citind o sentință severă despre acel concurs, s'ar fi înfricoșat *ab oro* și n'ar mai fi venit cu câinii lor — cari poate că sunt și mai buni, decât cei pe cari i-am văzut eu la concursurile următoare. Tu știi, cât e de indolent un vânător în ce privește câinele. Puțini găsești printre vânători, cari să muncească pentru interesul public. „Ce-mi pasă mie de concursuri? Să particip la concurs, numai pentru faptul ca un arbitru să mă facă de râs în public, deoarece câinele meu n'a apportat iepurele? Ducă-se d....., dar eu nu mă duc!“

Ar fi oare aceasta de utilitate publică?

Nu!

Nu descurajați vânătorii, cari (și dacă eu sunt „indulgent“) cred, că la concursuri se cere minuni câinilor. Lăsați-i să vie toți, cât mai mulți, pentru ca să crească interesul față de mișcarea kynologică, — iar pe urmă putem fi și mai severi.

Acuma să-ți mai spun încă ceva, cu toate că te vei mira.

Pentru o țară în care se află puțin material de prăsilă, în care prăsirea câinilor de vânătoare chiar dacă nu e cu totul „*terra incognita*“, dar cel puțin „*terra nova*“, e de importanță mai mare materialul aclimatizat și asimilat. Căci să nu credeți, că un brac german universal, născut și crescut în Pomerania sau în Mecklenburg, care acolo e cel mai bun câine universal, ar fi — importat în România — și la noi, mai ales în Regat, acelaș câine fenomenal. Clima și alte circumstanțe, precum firea și temperamentul românului față de firea și temperamentul germanului; terenurile de vânătoare; felul vânatului; pretențiile indi-

viduale față de câine, vor contribui în mare măsură, ca să vă simțiți înșelați. Un pointer sau un setter, care în țara sa e cel mai bun „*field-trial-dog*“, la voi nu va suporta căldura și gerul aproape siberian.

Să nu comiteți greșeala ca să dați afară tot ce e indigen, sau cel puțin aclimatizat climei țării voastre și asimilat circumstanțelor voastre (fiecare vânător are alte pretenții), și să importați *en masse!* Luați din materialul vostru ce aveți mai bun și regenerați-l cu sângele câinilor importați!

Eu în locul vostru, mi-ași da silința ca să creez un câine de aret român pentru Regat și un altul pentru Ardeal; — sau mai bine zis: unul pentru șes și căldură, iar altul pentru munte și ger.

Iți desvălui secretul — ceace nu ți-am scris încă particular —, că eu am inițiat deja această mișcare, punând la lucru pe un prăsit ardelean. Te vei pomeni odată — după 7—8 ani — că aveți aproape gata un *câine de aret român*. Și asta vi-o face un ungar, care a creat un prepelicar maghiar.

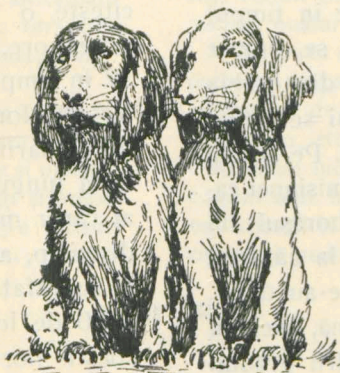
Aveți un proverb frumos: „Unirea face puterea!“ Uniți-vă, conlucrați de acord și veți fi destul de pu-

ternici ca să vă înfăptuiți o idee națională. In pajura României stă scris: „*Nihil sine deo*“. Vă doresc din suflet ca să vă ajute Dumnezeu, să n'aveți trebuință de material importat, de arbitru străin, care poate va zice odată: „„Eu am intențiunile cele mai frumoase și cei ce se cred atacați, prin faptul că i-am corijat, îmi fac întotdeauna reproșuri; ba aud chiar că unul zice: Ce vrea boanghenul ăla cu noi? să organizeze în țara sa, dar nu la noi! — Ne văzând recunoștință, la ce să mă sacrific și să-mi pierd timpul meu prețios pentru interese străine? Deci mă retrag““. N'ar fi mare nenorocire pentru voi, căci eu te taxează pe tine chiar și mai mult decât pe mine, dar dacă luăm dintr'o mașină un cui mic, atunci mașina suferă și are trebuință de reparație.

Acestea am voit ca să ți-le spun în public, prin scrisoare deschisă. Sper, că la concursul din Caransebeș, sau Timișoara ne vom întâlni și ne vom „certa“ verbal.

Primește cordiale salutări vânătoarești dela sincerul tău amic,

Ötvös Balázs

Cooperativa noastră

de C. A. V. Popescu

În numărul de Iunie a. c. al Revistei Vânătorilor am avut un articol intitulat „Arma vânătorului de profesiune“ în care am amintit de o cooperativă a Uniunii, ce ar fi bine să se înființeze, cu scopul de a aproviziona pe membrii ei cu cele necesare vânătoarei. Venind la sediul Uniunii, am văzut însă cu plăcere, că ideea mea este deja înfăptuită, deoarece Uniunea ține la dispoziția membrilor ei un asortiment bogat de arme de toate categoriile, de munițiuni și de tot felul de accesorii.

Toate aceste mărfuri stau la dispoziția membrilor

pe preț de fabrică, deoarece Uniunea nu urmărește sporirea fondului ei prin comerț, ci are singurul scop de a-și servi membrii ei și de a-i feri de prețurile exagerate cerute de așa numiții comercianți de arme, cari afară de articole de vânătoare mai vând și gramofone, mașini de cusut, pantaloni de bae etc. Cu toate acestea, armele precum și celelalte mărfuri ce se găsesc în depozitul Uniunii noastre, sunt de cea mai bună calitate și sunt livrate în mod garantat de firme speciale din străinătate.

Intâmplări de vânătoare și de voiaj în Sumatra estică

(Urmare)

de C. A. Eberle

29 Noembrie. La 10^{1/2} înaintea prânzului trecurăm pe lângă orașul Mokka, însemnat prin producția sa de cafea. Aci apar în ambele părți șiruri de munți, deoarece Marea Roșie se îngustează iarăși. Văzurăm câțiva pescari. La ora 12 ne găseam la 12° 50 L. N. 43° 20 L. O. și parcurserăm 279 mile marine. Pe la ora 1 ajunserăm la cel mai îngust loc al Mării Roșii care este în acelaș timp punctul unde Marea Roșie se unește cu golful Persic. Apoi trecurăm insula Perim, a cărei fortăreață stă sus pe stâncă. Seara, la ora 9 aruncarăm ancora în portul Aden. Aden e situat pe o peninsulă și — după cum se spune — se află așezat pe un crater. În apropierea caselor se înalță o mulțime de stânci roșiatice, fără o urmă de vegetație și al căror vârf mai înalt este Djebel Schum, care măsoară 1776 m. Mulțimea caselor din oraș acoperă pe un plan dreptunghiular și neregulat mijlocul craterului. Casele, în stil arab și văruite cu alb, sunt așezate astfel, că formează niște străzi drepte și late. Cam în mijlocul orașului se întinde de la E. spre W. un câmp îngrădit, care este piața și unde în timpul dimineții se desfășoară o agitație vie. Aici se opresc caravanele cu animalele de povoaară, cari vin din Arabia și aici se vând alimente. La periferia orașului se întind cazărmile, magaziile fortăreței și câteva fabrici. Pe strada cea mare se află biserica engleză și edificiul misiunii catolice. Palatul guvernului se află pe coborâșul lui Djebel Schum. Englezii au făcut verande pe la căzărmi și pe la mai multe case particulare, pe cari le-au decorat în stil indian. În Aden nu e nici o grădină, nici un pom și nici măcar un pic de iarbă. Loc pentru grădini ar fi destul, dar lipsește elementul care dă viață: apa. Interesantă este o excursie spre rezervoarele de apă. În timpuri vechi se zice că ar fi fost acolo 50 de rezervoare ca acelea, conținând 30 de milioane galoane cu apă și cari au căzut în ruină. În ultimii ani 13 din ele au fost restaurate și după cât am aflat ele conțin 7.700.000 galoane cu apă. Apa cisternelor este destinată trupelor, dar se vinde din ea și publicului pe prețul de o rupie 100 galoane. Șederea pe aceste cuiburi de stânci arzătoare devine vara un adevărat iad, și foarte just le denumesc ofițerii englezi «*cazanul de punș al dracului*». Indigenii trăiesc în niște căscioare mizerabile. Arabii, cari locuiesc afară din oraș, stau în scorburi de stânci, pe care le feresc de razele solare cu ajutorul unor rogojini. Abia ancorase vaporul nostru, când veniră din toate părțile bărci cu indigeni, cari cu costumul lor fantastic făceau o impresie pitorească. Afară de arabi și evrei cu perciuni și caftan, descendenți ai vechilor evrei egipteni, veneau și berberi și somali. Mulți negri, cari au părul fin și încrețit, îl albiseră cu var sau și-l roșiseră cu henah.

Ei ofereau spre vânzare ouă și pene de struț, scoici,

dinți ai peștelui cu fierăstrău, gătleje de clean și frumoase carafe de paiu împletite și colorate. Printre acești oameni se găsește scafandri dibaci cari scot ori-și-ce monedă aruncată în apă. Mulți sar peste cap dela cele mai înalte puncte ale vaporului, se scufundă în adâncime și prind monedele cu cea mai mare siguranță. În timpul nopții fură aduse câteva șlepuri cu cărbuni, care fură descărcate de arabi de pe luntrile de ușurare, în acompaniamentul muzicii. La ora 11 fu adus un englez din Berbera, care cu ocazia unei vânători de lei fusese greu rănit de un leu. A doua zi trebuia să i-se amputeze brațul (la întoarcere am aflat că murise din cauza rănilor).

Sâmbătă 30 Noembrie. Ancorele fură ridicate des de dimineață. Vaporul părăsi Aden și luă drumul spre Colerub, situat pe insula Ceylon. La orele 12 dimineața suntem la o depărtare de 123 mile marine de Aden și ne găsim la 12° Lat. No. 47° 1 Long. E.

Duminică 1 Decembrie. La orele 7 dimineața ne trezește un coral al orchestrei noastre și la ora 10 se citește o leturghie de către un episcop englez din Singapore. Timpul este admirabil și răcoros. Pe la 12 în timpul prânzului ne aflăm la 12° 59 lat. N. și la 52° 88. long. E. Distanța parcursă se ridică la 300 mile maritime. După amiază pe la orele 4 navigăm de a lungul coastei pitorești a insulelor Socotora, din ai căror munți coboară înspre mare niște câmpii albe de nisip, asemănătoare unor munți ghetari. Insula are o suprafață de aproape 80 mile pătrate și are vr'o 5000 de locuitori. Capitala Tamarida, este situată pe coasta nordică. Insula, în afară de o mică parte a coastei, este acoperită cu munți, cari ating o înălțime până la 1360 metri. Apă este puțină; în general aici locul e roditor, — mai ales în partea care poartă numele insulei unde cresc aloesi și palmieri. Populația e în mare parte de origină arabă, amestecată cu negri și cu descendenți europeni. În anul 1876 Anglia cumpără această insulă cu $\frac{1}{4}$ milion de mărci.

Luni 2 Decembrie. Azi marea e agitată, vaporul alunecă puternic, iar plimbarea pe bord este imposibilă. Câțiva pasageri se retrag în cabinele lor, suferind de lipsă de poftă de mâncare. Ne aflăm la 12° 15 lat. N. 57° 1 long. E. și am parcurs o distanță de 289 mile maritime. După masă am înălțat un smeu și pe urmă găurirăm 2 pălării pe cari le trimiserăm după smeu, iar acesta fu legat de vârful cormanului cel mare al vaporului.

Marti 3 Decembrie. Acelaș timp ca ieri; în vremea amiezei ne aflăm la 11° 28 L. N. și 61° 59 long. E., iar distanța parcursă este de 296 mile maritime.

La masă lipseau iarăși multe fețe cunoscute. Înspre seară căzu o ploaie mică, tocmai pe când mâncam carne de epure.

(Va urma)

Recenzie

A apărut **Regulamentul întregului serviciu administrativ și practic din teritoriile de vânătoare regale, subordonate „Oficiului Vânătoriilor Regale”,** care poate trece drept un catechism pentru modul cum ar trebui amenajat un teritoriu de vânătoare model. Cităm din acest regulament care denotă o înaltă concepție în privința ocrotirii vânatului și pe care îl recomandăm oricărui vânător care ține la prosperarea vânatului său, următoarele capitole:

I. *Oficiul Vânătoriilor Regale.* Indatoririle sale diverse.

II. *Datorințele Șefilor (Administratorilor) de Regie și ale Administratorilor Vânătoriilor Regale și Prințiere.* Diversele atribuțiuni.

III. *Serviciul de pază și ocrotire a vânatului.*

Art. 4. Teritoriile de vânătoare și vânatul, un factor important al averii noastre naționale și datoriile unui vânător de profesie modern.

IV. *Serviciul intern.* Inregistrarea actelor, jurnalul de cassă, raportul lunar, diferite tablouri asupra vânatului, registre despre delictе și contravenții, premii, etc.

V. *Datorințele pe teren.* Indatoririle Vânătorului-Șef și a personalului de pază; numărarea vânatului, aranjarea goanelor, terenul de vânătoare, pentru personalul de pază și ocrotire a vânatului; adunarea vânatului împușcat; observatoarele; potecile de vânătoare; lingătorile de sare; aranjarea locurilor de rotitul cocoșilor de munte; permisia de a stârpi animalele stricătoare vânatului; construcția și plasarea colibelor de pândă; otrăvirea câini pentru urmărirea vânatului (limier); câini vagabonzi; premii pentru prinderea braconierilor.

VI. *Dispoziții generale.*— Impușcarea sălbăticiunilor; împușcarea și valorizarea vânatului inferior (mic); împușcarea urșilor carnivori cari atacă vitele; oprirea distrugerii cuiburilor și ouălor; pieile de lupi și de râși; scheletizarea craniilor întregi și prepararea coarnelor de cerbi, de căprioare și de capre negre; măsuri pentru prevenirea pagubelor cauzate de sălbăticiuni; despre

adunarea și valorizarea coarnelor de cerb și de căprioară năpărlite; rarități naturale.

Art. 53, care este în deosebi de interesant, fiind relativ la păstrarea monumentelor naturale, pentru care nu s'a făcut încă nimic în țara noastră. Redăm acest articol, demn de imitat, textual: «Cuiburile de vulturi, acvile și de specii rare de șoimi trebuiesc păstrate ca monumente naturale». Nu se permite în nici un caz să se distrugă cuiburile ori să se taie copacii cu cuiburi de ale următoarelor păsări:

1) Aquilla fulva (vultur, acvila de piatră)	9) Circaetus gallicus (șerpar)
2) Aquilla imperială	10) Pandion haliaetus fluvialis
3) Aquilla penata	11) Falco peregrinus
4) Aquilla nipalensis	12) Falco sacer
5) Aquilla clanga	13) Vultur monachus (vultur pleșuv negru)
6) Aquilla naevia	14) Vultur pleșuv cu capul alb
7) Gypaetus barbatus	15) Neophron percnopterus
8) Haliaetus albicilla (vultur codalb)	16) Strix bubo (bufnița mare)

Personalului îi este strict interzis să impuște aceste specii rare de păsări; în genere, nu are voie să impuște nici un fel de acvile, vulturi (hoale, curcani), șoimi. Totodată se interzice și nimicirea ouălor acestor păsări.

Interzicerea așezării curselor pe stâlpi; purtarea armei; despre pachetul de pansament militar; petrecerea străinilor în casele (chioscuri) de vânătoare regale; despre împăierea păsărilor și animalelor, etc.

Repetăm încă odată, că acest regulament — model este un document unic în limba română și va servi, credem, multor vânători corecți și cu concepții înalte asupra culturai vânatului, ca orientare pentru amenajarea teritoriilor lor de vânătoare.

Oficiale

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor.

Având în vedere «Legea pentru protecția vânatului» și avizele Consiliului permanent de vânătoare din ședința dela 29 Aprilie 1926,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă aplicarea art. 35 din legea pentru protecția vânatului, în județele Alba de Jos, Constanța, Durostor, Caliacra, Târnava Mare, Ciuc, Trei Scaune, Sibiu, Brașov și Făgăraș

Se oprește vânătoarea caprelor negre, țapilor de capră roșie, cerbilor și cerbilor damă (lopătarilor) pe timp de 2 ani (1926 și 1927) în regiunile XI și XII de vânătoare, adică în județele: Ciuc, Trei Scaune, Brașov, Făgăraș, Sibiu, Târnava Mare, Câmpu Lung, Cernăuți, Rădăuți, Storojineț și Suceava, cât și a potârnicilor numai în regiunea XII-a adică în județele Câmpulung, Cernăuți, Rădăuți, Storojineț și Suceava, pe acelaș interval.—Domnii Inspectori regionali ai acestor regiuni pot permite împușcarea unui număr restrâns din vânatul nobil, adică capre negre, țapi de capră roșie, cerbi și cerbi damă, acolo unde găsește că este surplus și cu condițiunea de a comunica Ministerului numărul țapilor și cerbilor uciși pe baza acestor permise cât și localitatea unde a avut loc vânătoarea.

În județul Sălaj se oprește vânătoarea cerbilor damă (lopăta-

rilor) pe timp de 4 ani, 1926—1930, a epurilor, potârnicilor și țapilor de capră roșie, pe timp de 2 ani, 1926—1928 în următoarele teritorii: Aghires, Fețindia, Ortelec, Zalnoc, Trania, Treznea, Semesguruslau, Cehalul Roman și Brebi, Ip, Hălmașd, Plopiș, Valea Tarnei și Valea Ungurului. Se oprește vânătoarea cerbilor și cerbilor damă pe timp de 4 ani, 1926—1930, și a țapilor de capră roșie pe timp de 2 ani, 1926—1928, în teritoriile Pagaia, Cehalul, Boianul Mare, Pațalul Mare, Orbau, Seranad, Chegea, Bobota, Camar și Carastalec. Se oprește vânătoarea cerbilor și cerbilor damă pe timp de 4 ani, 1926—1930, în teritoriile: Nasfalău; Jaz, Sucetate, Preoteasa și Sag.

Se oprește vânătoarea țapilor de capră roșie și a epurilor în plășile Pui și Petroșani, Județul Hunedoara, pe tot anul 1926.

Se oprește vânătoarea pe anii 1926—1927 a vânatului nobil, capre negre, roșii, cerbi și cerbi damă de pe teritoriul comunei Vulean, Județul Hunedoara.

Se oprește vânătoarea epurilor pe timp de 2 ani, 1926 și 1927 în comunele Covasna, Pahia, Bratia, Chiuruch și Zabala din Județul Trei-Scaune.

Se oprește vânătoarea epurilor pe anul 1926 în următoarele comuni: Ferihaz, Suschiz, Mihai Viteazul, Cloasterf Mesindorf, Crit, Serpotic, Beșa, Valchid, Noul Săsesc, Rodeș, Bondorf, Fișer, Viseri Jibert, Lovnic Cobor, Ticușul Săsesc, Ticușul Român-Crihalma, Nucundorf, Hudrubechiu, Borcut, Selisteat, Rodbav, Valendorf, Felmen, Prostea, Măgărei Iacoben, Zlagna, Ichisdorful român, Ravășef, Saladorf, Salcău, Ghiasa superioară, Ghiasa inferioară, Soslea Mare, Criș, Coșșa Mare, Coșșa Mică, Richen

dorf, Brăteni. Alma Săsească, Besud, Stenea, Ighisorul Săsesc și Soare din județul Târnava Mare, iar în celelalte comune din județ, inspectorul de vânătoare județean va fixa numărul de epuri ce trebuie să se împuște în fiecare localitate.

Se oprește vânătoarea potârnicilor pe timp de 2 ani, 1925—1928 în județul Hunedoara

Se oprește vânătoarea cu copoi și câini de mistreț în comuna Sighișoara, Ferihaz, Serpatoc, Vălcandorf, Sases, Beza și Denes din județul Târnava Mare.

Art. II. — Domnul Director General al Vânătoarei este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentei decizii.

Dat în cabinetul nostru, azi 3 Iunie 1926.

p. Ministru (ss) D. BUSUIOCESCU

✱ ✱

COMPANIA DE JANDARMI TELEORMAN

C O P I E

ORDIN CIRCULAR No. 5783 din 1. VI. 1926

Cu ocazia inspecțiilor, făcute unităților din acest județ, am constatat că jandarmii nu execută legea pentru protecția vânătorului și reglementarea vânătoarei.

S'a constatat că locuitorii ce merg la munca câmpului iau cu ei câini slobozi după căruțe. — De asemenea ciobanii și păzitorii cirezilor de vite au câini slobozi.

Pe alocurea s'au văzut câini de vânătoare și chiar ogari vagabondând prin țărini, distrugând astfel vânatul, care este o bogăție națională, iar pe de altă parte nesocotindu-se astfel legea vânătorului și ord. No. 26022/1923 al Ministerului de Domenii, Direcțiunea Vânătoarei, dat în acest sens:

PENTRU CARE MOTIVE ORDON :

Șefii de posturi vor pune în vedere tuturor locuitorilor prin orice mijloace mai nemerite, că pe baza dispozițiilor arătate mai sus, le este cu desăvârșire oprit a mai lua la câmp câinii, care apoi să-i lase slobozi. — Deasemenea vor pune în vedere ciobanilor și păzitorilor turmelor și cirezilor, că sunt obligați a pune la gâtul câinilor ce'i au un jujău, (care este un lemn

✱ ✱ ✱

Comunicări și Publicațiuni

Primum la redacție din partea unui domn membru o scrisoare conținând mai multe întrebări asupra arendării dreptului de vânătoare. Publicăm mai jos întrebările cu răspunsurile lor respective, fiind de interes general:

- 1) Cine dispune de dreptul de vânătoare în teritoriile expropriate? Statu, prin Direcțiunea Vânătoarei.
- 2) Au comunele împroprietărite dreptul de vânat și dare în arendă în teritoriile primite? Nu au dreptul atâta timp cât nu au achitat integral prețul pământurilor date definitiv locuitorilor împroprietăriți.
- 3) Are personalul silvic dreptul de a vâna și de dare în arendă teritoriilor expropriate? Personalul silvic nu are dreptul de a vâna, dacă nu deține în arendă dreptul de vânat. — Nu are dreptul de a arenda fără aprobarea prealabilă a Direcției Vânătoarei.
- 4) Arendașul unui teritoriu, din care se expropriază o parte pierde dreptul de vânat în teritoriul expropriat ori nu? Conf. art. 7 din Legea Agrară pentru Ardeal—terenul se expropriază fără nici o sarcină, — de orice contract și drept încetează.
- 5) Dacă o comună a dat teritoriul primit prin reforma agrară în arendă, necunoscând dispozițiile legilor, are contractul valoare ori nu? Contractul nu are valoare și de fapt e inexistent.
- 6) Prin care legi și ordonanțe este situație vânătoarească în teritoriile expropriate, regulată? Prin legea vânătoarei, art. 1 și următorii, Legea Agrară art. 7 și avizul Consiliului de advocat No. 997/1923 cum și publicațiilor din „Monitorul Oficial“ No. 137/1924.

✱ ✱

lung de 30 cm. și gros de 3 cm., suspendat cu o sfoară de gâtul câinelui, astfel ca să-i vină până la genunchi).

A pune în vedere vânătorilor și celor ce posedă câini de vânătoare, că le este strict interzis a-și lăsa câinii slobozi spre a vagabonda pe țărine etc., atrăgându-le atențiunea că după aceeașă dată câinii de orice fel ce se vor mai găsi umblând astfel prin țărine, păduri etc., conform art. 33 din legea vânătorului, vor fi împușcați.

Pentru pelicular și limier jandarmii vor proceda conform art. 33 al. 4 și 5 de mai sus.

În acest sens jandarmii vor interveni la primăriile respective spre a se conforma dispozițiilor art. 55 și 56 din legea vânătorului, dând concursul legal cerut pentru executarea întocmai a acelor dispozițiuni, arătându-le prescripțiunile prevăzute de art. 60 și 61 pentru cei ce nu s'ar conforma.

Șefii secțiilor și ofițerul subaltern vor supraveghea în deaproape pentru stricta executare a prezentului ordin.

(ss) MAIOR GEORMĂNEANU

ORDIN CIRCULAR No. 5794 din 1. VI. 1926

Ca urmare a ordinului circular No. 5783 din 1. VI. 1926, șefii de posturi vor raporta secțiilor lunar odată cu științele lunare prin raport separat, arătând în mod detaliat contravențiunile constatate în cursul lunii, No. pr. verbale încheiate, art din lege, la care se referă fiecare contravențiune constatată, No. data și autoritatea careia s'au înaintat actele.

Șeful secției primind aceste rapoarte le va verifica și centraliza într'un singur raport, care va fi înaintat companiei odată cu înaintarea științelor lunare.

Se atrage atențiunea jandarmilor șefi de posturi și secții asupra importanței ce compania dă executării ordinelor de mai sus, cum și a zelului depus de fiecare pentru atingerea scopului urmărit.

Șefii de secții vor lua informațiuni de locuitorii ce în mod ilegal dețin arme, cerând prin companie autorizația de percheziție pentru ridicarea acelor arme.

Dela primirea prezentului ordin fiecare șef de post și secție va purta cu sine legea pentru protecția vânătorului, căutând ca fiecare să-i cunoască conținutul și să o aplice cu strictetă în raza sa de activitate.

COMANDANTUL COMPANIEI DE JANDARM.

(ss) MAIOR GEORMĂNEANU

Primum la „Uniune“ oferte de la mai multe case din străinătate, pentru introducerea în Țară a vulpilor albastre și argintii.

Cultura acestor animale a luat în străinătate și în scurt timp o extindere nebanuită, și ar fi de dorit ca să se înființeze și la noi asemenea ferme, deoarece tocmai România oferă condițiunile ideale pentru creșterea acestor vulpi, de pe urma cărora crescătorul poate realiza cu ușurință și în mod sigur beneficii considerabile.

Persoanele pe cari le interesează această chestiune, se pot adresa „Uniunii“ pentru a fi puse în legătură directă cu aceste firme.

✱ ✱

Muzeul de vânătoare. Noi donațiuni

Donația de lei 500, trecută sub X, în numărul de Iunie a. c al Revistei, a fost făcută de d-l Gheorghe Pretz din Craiova

Au mai subscris:

D-l Titi Codreanu, Inspector de vânătoare, Galați . . .	2 980.—
Soc. de vânătoare «Teaca» din Cluj.	790.—
Total.	3.770.—
Suma din urmă.	20.576.—
Total general.	24.346.—

✱ ✱

Primăria comunei Nerău

No. 337. 1626

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică, că dreptul de vânat pe teritoriul comunei Nerău, plasa: Sămicălău-mare, jud. Torontal-se dă în arendă pe termen de 6 ani prin licitație publică, ce va avea loc în ziua de 1 August 1926, la orele 9.

Prețul de strigare este de lei 1000, vadiu 10%; condițiunile se pot vedea la Primăria comunei Nerău.

Nerău, la 1 Iunie 1926.

PRIMĂRIA

✱ ✱

PRIMĂRIA COMUNEI PLUTA
JUD. MEHEDINȚI

PUBLICAȚIUNE

Conform art. 8 din legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei se aduce la cunoștința generală, că în ziua de 29 Iunie a. c., orele 10 dimineața, se va ține licitație publică în localul acestei primării pentru arendarea în bloc a dreptului de vânat de pe islazul comunal și terenurile locuitorilor acestei comune, în suprafață totală de circa 800 hectare.

Arendarea se va face pe termen de 5 ani, cu începere dela aprobarea rezultatului licitației, iar prețul arenzei de lei 0,40 ban/ hectarul anual, sumă dela care începe concurența.

Vor fi admiși la licitație numai concurenții care vor întruni condițiunile prevăzute în legea protecției vânatului și cele prevăzute în ordinul circular Nr. 492 al Ministerului de Domenii, Direcția Vânătoarei publicat în Monitorul Oficial Nr. 6 din 1922, având și garanția legală de 10 la sută.

(ss) D-TRU V. TRIȘCA

Primar

(ss) GH. ȘERBĂNESCU

Notar

✕ ✕

PRIMĂRIA COMUNEI GÂNBASA

JUDEȚUL ROMANAȚI

No. 441 9/VI/926

PUBLICAȚIUNE

Se publică spre cunoștința generală că în ziua de 9 Decembrie 1926, ora 11 a. m. se va ține licitație publică cu oferte închise și sigilate la localul Primăriei acestei comune, pentru arendarea dreptului de vânat pe timp de 10 ani, pe terenurile acestei comune. Circa 1214 hectare, 65 arii, exclusiv proprietari cu peste 100 hectare. Licitația va începe de la suma de lei 500.

Condițiunile de arendare sunt acele prevăzute în Monitorul Oficial No. 6/924.

Concurenții, ca să poată fi admiși la licitație, vor fi însoțiți de garanția legală de 10%, cum și de autorizația Ministerului de Agricultură și Domenii, Direcția Vânătoarei.

(ss) H. I. VĂTRAȘCU

Primar

(ss) ST. BESNĂ

Secretar

✕ ✕

PRIMĂRIA COMUNEI GÂLDĂU
PLASA FETEȘTI, JUD. IALOMIȚA

No. 711/16/VI/926

PUBLICAȚIUNE

Noi, I. Teodorescu, președintele comisiei interimare a comunei Gâldău, județul Ialomița, având în vedere ord. D-lui Pretor al Plasei Fetești cu No. 1102/926, urmat după al Prefecturii No. 10284/926, public spre cunoștința generală că în ziua de 18 Iulie 1926, orele 2 p. m. se va arenda prin licitație publică în cancelaria Primăriei dreptul de vânat pe terenul ce aparține de raza comunei Gâldău, Jud. Ialomița.

Termenul de arendare începe dela 7 Septembrie 1926.

(ss) I. TEODORESCU

Președinte

(ss) INDESCIFRABIL

Notar

✕ ✕

PRIMĂRIA ORAȘULUI ORȘOVA.

No. 1006/1926

Anul 1926, luna Iunie, ziua 29.

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică, că dreptul de vânat al Orașului Orșova, județul Severin, se arendează prin licitație publică pe termen de 10 ani continuativi, începând dela 1 Ianuarie 1926.

Licitația se va ține în ziua de 26 August 1926, ora 10 a. m., în localul primăriei comunei Orșova.

Prețul de strigare este de Lei 70 anual.

Condițiunile de licitație se pot vedea în biroul primăriei, la Șeful Serviciului din Orșova.

PRIMĂRIA ORAȘULUI

✕ ✕

PRIMĂRIA COMUNEI BUICEȘTI
JUDEȚUL MEHEDINȚI

PUBLICAȚIUNE

În conformitate cu art. 8 din legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei, se aduce la cunoștința generală că în ziua de 29 Iunie a. c. orele 10 dimineața, se va ține licitație publică în localul acestei primării, pentru arendarea în bloc a dreptului de vânat de pe islazul comunal și terenurile acestei comune, în suprafață totală de circa 500 hectare.

Arendarea se va face pe termen de 5 ani cu începere dela aprobarea rezultatului licitației, iar prețul arenzei este de lei 0.40 hectarul anual, sumă dela care începe concurența.

Vor fi admiși la licitație numai concurenții cari vor întruni condițiunile prevăzute în legea vânatului și cele prevăzute în ordinul circular No. 492 al Ministerului de Domenii, Direcția Vânătoarei, publicat în Monitorul Oficial No. 5/922; având și garanția legală de 10 la sută.

(ss) C. RĂDULESCU

Primar

(ss) N. BĂLOCIU

Secretar

✕ ✕

NOTARIATUL COMUNEI BOTIZ

No 331/1926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică, că teritoriul de vânat al comunei Botiz, de circa 7000 jug. cad. se dă în arendă în ziua de 15 August a. c. ora 10 a. m. la primăria comunală prin licitație și pe un timp de 10 ani, cu începere dela 1 August 1926.

La licitație pot lua parte numai cei cu permisul amintiți în legea pentru protecția vânatului, iar condițiunile sunt cele din această lege.

Prețul de strigare va fi de 10.000 Lei.

Înainte de începerea licitației, licitanții vor depune în mâna primarului 10 procente din prețul de strigare, care sumă se va socoti în anul din urmă de arendă.

Spesele de publicare a prezentei vor fi suportate de arendaș Botiz, la 6 Iulie 1926

Notar: (ss) MOSIȚUC ALEXANDRESCU

✕ ✕

No. 355/926

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat a comunei Valea Vinului se va da în arendă prin licitație publică în ziua de 20 August 1926, orele 9 a. m.

Condițiunile de licitație se pot vedea la cancelaria primăriei comunei Valea-Vinului.

Valea-Vinului, la 2 Iulie 1926.

(ss) HETINSON, NOTAR

✕ ✕

No. 916.

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică, că dreptul de vânat al comunei Meceni, Jud. Treiscaune, în întindere de 2122 jug. cad., se va da în arendă prin licitație publică, la primăria susmenționată, în ziua de 18 Septembrie 1926, ora 2 p. m., pe timp de 6 ani, cu începere dela 19 Septembrie 1926.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 72-83, din legea de contabilitate publică.

Condițiunile de licitație sunt avizate la biroul primăriei.

Meceni, 1 Iulie 1926

Notar cerc: (ss) A. ZEMBA

✕ ✕

PRIMĂRIA COMUNEI ADONI SĂLAJ 237/926

În conf. cu art. 8-14 din Legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei, se aduce la cunoștința publicului, că teritoriul de vânat din comuna Adoni se va da în arendă prin licitație publică, pe timp de 6 ani, cu începere dela 1 August 1926.

Licitația se va ține la primăria comunei Adoni în ziua de 16 August 1926, orele 10 a. m., iar în caz de nereușită se amână pentru ziua de 30 August 1926.

Condițiunile de licitație se pot vedea la biroul notarial din Adoni, în orele oficiale.

Spesele de publicare le va suporta arendașul.

Adoni, la 30 Iunie 1926.

NOTAR: (ss) MATEI ALEX.

✕ ✕

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

PRIMĂRIA COMUNEI TARCEA
Jud. Sălaj, Plasa Valea lui Mihai

No. 369/1926

În conformitate cu art. 81—14 din legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei, se aduce la cunoștință generală că teritoriul de vânat al comunei Tarcea se va da în arendă prin licitație publică pe timp de 6 ani cu începere 1 Iulie 1926.

Licitația va avea loc la Primăria comunei Tarcea în ziua de 14 August 1926, orele 10 a. m., iar în caz de nereușită în ziua de 21 August 1926 orele 10 a. m.

Condițiunile de licitație se pot vedea în biroul notarial din Tarcea în orele oficioase.

Tarcea, la 5 Iulie 1926

Notar: (șs) Z CALMAR

PRIMĂRIA

Primar: (șs) BENIAMIN GAVRIL

PRIMĂRIA COMUNEI PODIȘORU JUD. VLAȘCA

No. 401

PUBLICAȚIUNE

No. 1, Primarul Comunei Podișoru din Plasa Argeșul, Jud. Vlașca. Având în vedere interesele comunei și dispozițiunile art. 8-46 din legea pentru protecția vânatului.

Publicăm spre cunoștință generală că în ziua de 10 August a. c. se va ține licitație publică la localul acestei Primării, pentru arendarea dreptului de vânătoare de pe teritoriul acestei comuni, care este în suprafață de 425 ha. aproximativ.

Arendarea se face pe un termen de 5 ani, cu începere chiar din ziua licitației.

Prețul de la care va începe licitația este de 1000 lei anual.

Concurenții vor fi însoțiți de garanția legală de 10% și de actele doveditoare că sunt de meserie vânători și se bucură de toate drepturile civile și politice.

Făcută azi 3 Iulie 1926.

Primar: (șs) FLOREA TUDOR

Secretar: (șs) I. D. DRĂGĂNESCU

No. 506/926 not.

PUBLICAȚIUNE

Comuna Cotuș jud. Mureș dă în arendă prin licitație publică dreptul de vânat pe 6 ani consecutivi, cu începerea din 1 August 1926.

Licitația se va ține la 30 Iulie 1926 la ora 10 a. m. la primăria Cotuș.

Prețul de strigare 500 lei (cinci sute).

Condițiunile se pot vedea în orele oficioase la biroul notarial Sângeorgiul de Mureș.

Cotuș, la 10 Iulie 1926.

Notar: (șs) E. POP

No. 528/1926.

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință generală, că dreptul de vânătoare al comunei Ardușat, pe un teritoriu de 1085 jugări cad. se va da în arendă prin licitație publică la Primăria comunei Ardușat, în ziua de 16 Septembrie 1926 ora p. m. 3 ore, pe 6 ani cu începere din 1 Februarie 1926 până în ziua de 1 Februarie 1932.

La licitație numai acei reflectanți vor putea participa, cari își vor prezenta autorizația de licitație dela Dl. Ministru de Agricultură și Domenii. Condițiunile de licitație sunt afișate la biroul notarial din Ardușat.

Ardușat, la 12 Iulie 1926.

Notar: (șs) G. FÖSIND

No. 2—1926

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

În conformitate cu dispozițiile art. 9 din legea pentru protecția și reglementarea vânătoarei se aduce la cunoștință publică, că dreptul de vânat a comunei Herepea se arendează prin licitație publică pe timp de 6 (șase) ani, cu începere dela 1 Ian. 1926 până la 31 Decembrie 1931.

Licitația va avea loc în ziua de 8 Aug. 1926 la ora 2 d. m. în localul primăriei Herepea. Pe lângă prețul de strigare 2000 lei vadiu 10% și supra oferte nu se admit.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 72—83 din legea contb. publice și prin „Strigare“.

Condițiunile de licitație detaliate se pot vedea zilnic în orele oficioase la biroul notarial în com. „Medveș“.

La 10 Iunie 1926.

Notar: (șs) I. SCHÉM

Primar: (șs) IOAN MOLDOVAN

No.1—1926

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

În conformitate cu dispozițiile art. 9 din legea pentru protecția și reglementarea vânătoarei, se aduce la cunoștință publică că dreptul de vânat a comunei Silea se arendează prin licitație publică pe timp de 6 (șase) ani, cu începere de la 1 Ian. 1926 până la 31 Decembrie 1931.

Licitația va avea loc în ziua de 22 Aug. 1926 la ora 10 a. m. în localul primăriei, pe lângă prețul de strigare 4000 lei. Supra oferte nu se admit.

Vadiu 10%

Licitația se va ține în conformitate cu art. 72—83 din legea contb. publice și prin „strigare“.

Condițiunile de licitație detaliate se pot vedea zilnic în orele oficioase la biroul notarial în com. „Medveș“

La 10 Iunie 1926.

Notar: (șs) I. SCHÉM

Primar: (șs) IOAN CÂMPIANU

PRIMĂRIA COM. TRUȘENI JUD. LĂPUȘNA

No. 1246 926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință generală, că în ziua de 15 August a. c. ora 12 va avea loc în localul acestei primării, licitația publică pentru darea în arendă a câmpului de vânătoare al acestei comuni; în conformitate cu legea contabilității publice și cu legea pentru protecția vânatului.

Prețul arenzei va începe dela 0.50 lei hectarul spre urcare; câmpul de vânătoare este în suprafață de 3500 ha.

Condițiunile și caetul de sarcini se pot vedea în fiecare zi de lucru între orele 10—12 la această primărie.

Ofertanții vor depune garanția legală de 10%.

Astăzi 12 Iulie 1926.

Primar: (șs) VLAD MADER

Notar: (șs) L. CRODIM

No. 3—1926

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

În conformitate cu dispozițiile art. 9 din legea pentru protecția și reglementarea vânătoarei, se aduce la cunoștință publică că dreptul de vânat a comunei Medveș se arendează prin licitație publică pe timp de 6 (șase) ani, cu începerea dela 1 Septembrie 1926 până la 31 Septembrie 1931.

Licitația va avea loc în ziua de 29 Aug. 1926 la ora 11 a. m., în localul primăriei Medveș, pe lângă prețul de strigare 1500 lei. Supra oferte nu se admit.

Vadiu 10%.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 72—83 din legea contb. publice și prin „strigare“.

Condițiunile de licitație detaliate se pot vedea zilnic în orele oficioase la biroul notarial în com. „Medveș“.

La 10 Iunie, 1926.

Notar: (șs) I. SCHÉM

Primar: (șs) IOSIF SIPOȘ.

No. 630—1626

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință, că dreptul de vânătoare al comunei Reci cu întinderea de 2526 jug. cad., al comunei Aninoasa cu întinderea de 1719 jug. cad. și al comunei Saciova cu întinderea de 2420 jug. cad. se va da în arendă prin licitație publică la primăria comunei Reci în ziua de 3 Aug. 1926, cu începerea la ora 9 a. m. pe timp de 6 (șase) ani, cu începere dela 1 Aug. a. c.

La licitație numai acei reflectanți vor putea participa, cari își vor prezenta autorizațiunea de licitație dela Ministerul Agriculturii și Domeniilor.

Informațiuni se pot găsi la biroul de notar în comuna Reci.

Reci, la 25 Iunie 1926.

Notar: (șs) N. BĂNEȘOSIF

Primar: (șs) OSYÖNNYES

PRIMĂRIA GIULVĂZ

No. 414—926

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

Dreptul de vânat asupra terenurilor aparținătoare comunei Giulvăz în extensiune de 3657 jug. cad. se va da în arendă pe timp de 10 ani, cu începerea dela 1 Ianuarie 1926 până la 31 Decembrie 1935.

Licitațiunea va fi orală și se va ține la 4 Sept. 1926 a. m. orele 10 în localul primăriei.

Prețul de strigare este 5000 lei vadiu 10%.

Condițiunile se pot vedea la primărie, între orele oficioase

Giulvăz 8 Iulie, 1926.

PRIMĂRIA

Primăria comunei Canlia
din
Plasa Silistra, jud. Durostor
No. 677, 26 Aprilie 1926

PUBLICAȚIUNE

În ziua de 25 Aprilie cor. neprezentându-se nici un concurent la ținerea licitației pentru arendarea dreptului de vânat pe terenurile locuitorilor acestei comune în bloc, în suprafață totală de 5278 hectare,

Conform art. 8 din legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei, se publică din nou, că în ziua de 22 August 1926 între orele 10—12, se va ține o nouă licitație publică în localul acestei Primării.

Arendarea se face pe termen de 5 ani, cu începere dela aprobarea rezultatului licitației.

Prețul arenzei este de 260 lei anual, dela care începe concurența.

Vor fi admiși la licitație, concurenții cari vor întruni condițiile prevăzute de legea protecției vânatului și cele prevăzute în ordinul circular No. 499, 1926 al Ministerului Domeniilor, publicat în «Monitorul Oficial», No. 6, 1922, cu garanția legală de 10 %.

Președinte (ss) INDESCIFRABIL

Notar (ss) D. BĂRBUȘ

✖ ✖

Primăria comunei Otomani
Plasa Valea lui Mihai
Jud. Sălaj
No. 217 1926

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

În conformitate cu art. 6—14 din Legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei se aduce la cunoștința generală, ca teritoriul de vânat al comunei Otomani se va da în arendă prin licitație publică pe timp de 6 ani, cu începere de la 1 Iulie 1926.

Licitația va avea loc la primăria comunei Otomani în ziua de 20 Iulie 1926, orele 10, iar în caz de nereușită în ziua de 28 Iulie 1926, orele 10.

Condițiunile de licitație se pot vedea în biroul notarial din Otomani, orele oficioase.

Otomani, la 15 Iunie 1926.

(ss) IOSIF SZEBBANI
Notar

✖ ✖

SÂNCEL
JUD. TÂRNAVA MICĂ
Nr. 499/926

PUBLICAȚIUNE

În ziua de 10 Iulie 1926 se va ține la primăria comunei Sâncel, licitația pentru terenul de vânat. Condițiunile se pot vedea la Primăria comunei.

Notar, (ss) GASPĂR

✖ ✖

Nr. 279/1926

PUBLICAȚIUNE

În baza autorizației dată de consiliul comunal al comunei Filpișul mare în ședința ținută la 13 Iunie 1926, public prin aceasta arendarea teritoriului de vânat al comunei Filpișul mare prin licitație publică, ce va avea loc la 14 August 1926 la primăria comunei Filpișul mare, ora 8.

Prețul de strigare: 10.000 Lei, adică zece mii lei. Vadiu: 10%
Condițiunile de arendare se pot vedea între orele oficioase la biroul notarial din Breaza.

(ss) GOLEA CHIRON
notar cercual

Breaza, la 13 Iunie 1926

✖ ✖

No. 401, 21/VI/1926

PUBLICAȚIUNE

Noi, Ion Filipeanu, Primarul comunei Plugari din Plasa Turica, Județul Iași, având în vedere ordinul D-lui Ministru de Domenii și Agricultură No. 75412/926, precum și al comunicatului D-lui Prefect No. 12036 prin care ne pune în vedere de a scoate la licitație terenul de vânătoare din această comună în suprafață de 6431, terenu e fără păduri și stufiguri și e câmp întins.

Public spre cunoștința generală că în ziua de 1 August 1926 se ține o licitație publică pentru arendarea terenului de vânătoare din această comună, la Primăria Comunei Plugari, care va începe la ora 8 dimineața iar licitația va începe dela 1000 lei, termenul de arendare va fi de 6 ani. Amatori; vor avea autorizație conform art. 13 din legea vânatului și vor depune garanțiile legale pentru a putea lua parte la licitație.

(ss) Indescrifabil
Primar

(ss) Indescrifabil
Notar

✖ ✖

Nr. 339/926, Not.

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

Dreptul de vânat al comunei Dorolea, Județu Năsăud, se va da în arendă prin licitație publică, în conformitate cu Art. 8—14 din legea pentru protecția Vânatului și reglementarea vânătoarei, în ziua de 25 Iulie 1926, orele 10 a. m. pe timp de 10 ani, începând dela: 1 August 1926 și până la 31 Iulie 1936.

Prețul strigării, 2000 Lei anual, vadiul 10%. Condițiunile de licitare se pot vedea în orele oficioase la biroul notarial din Dorolea.

În caz de nereușită, licitarea a 2-a va avea loc tot aici, la 1 August 1926, orele 10 a. m.

Dat: Dorolea, la 13 Iunie 1926.

Notar,

Primar,

✖ ✖

Nr. 61/926. Prim.

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

Dreptul de vânat al comunei Cușma, Județul Năsăud, se va da în arendă prin licitație publică, în conformitate cu art. 8—14 din legea pentru protecția Vânatului și reglementarea vânătoarei, în ziua de 25 Iulie 1926, orele 3 p. m., pe timp de 10 ani, începând dela 1 August 1926 până la 31 Iulie 1936.

Prețul strigării: 1000 Lei anual, Vadiul 10%.

Condițiunile de licitație se pot vedea în orele oficioase la biroul notarial die Dorolea.

În caz de nereușită, licitarea a 2-a va avea loc tot la primăria comunei Cușma, la 1 August 1926, orele 3 p. m.

Dat: Cușma, la 13 Iunie 1926.

Notar,

Primar,

✖ ✖

NOTARIATUL CERCUAL ȘTIUCA

Nr. 550/926, adm.

Dreptul de vânat al comunelor jos notate se va arenda prin licitație publică verbală, în zilele de mai jos, — la Primăriile respective pe 6 ani, — începând dela 2 Ianuarie 1926, — până la 31 Decembrie 1931, după cum urmează:

I. Comuna Știuca la 16 August 1926, a. m. 9 ore

II. „ Sălhelgel la 14 August 1926. p. m. 2 ore

III. „ Satu-nou la 14 August 1926, a. m. 9 ore.

Prețul de strigare este: I = 100 lei, II = 25 lei și III = 175 lei. Condițiunea de 10% se va depune la începerea licitațiunei.

Condițiunile sunt cele prevăzute în legea vânatului, iar doritorii de a licita acest drept, sunt obligați a prezenta autorizație de licitare conf. § 13 din legea vânatului.

(ss) A. TOMIN
Notar cercual

✖

DELA NOTARIATUL SATU MARE TIMIȘ
No. 330/926

PUBLICAȚIE DE LICITAȚIE

Dreptul de vânat depe terenurile aparținătoare Comunei Satu Mare Timiș, în suprafață de 5225 jugăre cadastrale, se va da în arendă pe termen de 6 ani, adică dela 1 Ianuarie 1926 și până la 31 Decembrie 1931.

Licitația va fi orală și se va ține în ziua de 14 Iulie a. e., la ora 10 a. m. și în localul primăriei.

Prețul de strigare este de Lei 5000. Vadiul este de 10%.

Condițiunile se pot vedea în biroul notarial, între orele oficiose.

Satu Mare Timișan, la 10 Mai 1926.

PRIMĂRIA SATU MARE

✕ ✕

No. 215—1926.

PUBLICAȚIUNE

Terenul de vânat al comunei Valchid din plasa Daneș, Jud. Târnava-Mare, în suprafață de 3704 jug. cad. se va arenda prin licitație publică în ziua de 20 August 1926, ora 9 a. m., în localul primăriei pe timp de 6 ani, începând dela 1 Septembrie 1926.

Prețul de strigare Lei 5000.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 72—83 din legea contabilității publice, cu oferte scrise, sigilate și însoțite de o garanție de 10% a prețului de strigare.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primăria comunală, Valchid, la 3 Iulie 1926.

PRIMĂRIA COMUNALĂ

Primar: (ss) IOAN DUMBREAN Notar: (ss) INOCENȚIU BORZA

✕ ✕

No. 13—1926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică, că dreptul de vânat al comunei Sântioana, jud. Târnava-Mică, se arendează prin licitație publică pe 6 (șase) ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1927 și până la 31 Decembrie 1932.

Licitația va avea loc în ziua de 25 Iulie 1926, la orele 14, în localul primăriei și se va ține în conformitate cu art. 72—83 din legea contab. publ.

Sântioana, la 1 Iulie 1926.

Notar: (ss) ANDREI IACOBI Primar: (ss) FALTIN AUGUSTIN

✕ ✕

PRIMĂRIA COMUNEI GRĂNARI

No. 463/1926

PUBLICAȚIUNE

Primăria com. Grănari, jud. Târnava-Mare, arendează dreptul de vânat al comunei pe un termen de 6 ani, începând cu data de 1 Oct. 1926 și până la 30 Sept. 1932.

Licitația se va ține în ziua de 25 Aug. 1926, ora 2 p. m. și prețul de strigare este de 200 Lei anual.

Condițiunile se pot vedea la of. primăriei în orele oficiose, Grănari, la 8 Iulie 1926.

PRIMĂRIA

✕ ✕

PRIMĂRIA COMUNEI BĂLĂRIA

JUDEȚUL VLAȘCA

No. 497/1926 Iulie 1

PUBLICAȚIUNE

Noi, Ion Șerban Săpunaru, primarul com. Bălăria, județul Vlașca,

Având de arendat dreptul de vânătoare de pe teritoriu unei proprietăți a locuitorilor acestei comuni,

Public spre cunoștința amatorilor din această comună și comunele vecine, că în ziua de 15 August a. e., la orele 10 dimineața se va ține licitație publică orală în localul primăriei, pentru arendarea dreptului de vânătoare de pe teritoriul unei proprietăți a locuitorilor acestei comuni în suprafața de 1600 ha.

Se arendează pe timp de un an, începând dela 1 August 1926 și până la 1 August 1927.

Prețul de la care va începe licitația va fi de Lei 1000 (una mie).

Concurenții vor fi însoțiți de garanția legală de 10% și de acte doveditoare că sunt de meserie vânători bucurându-se de drepturile civile și politice.

Bălăria, la 1 Iulie 1926.

Primar: (ss) Indescifrabil

Notar: (ss) J. RĂDULESCU

✕ ✕

No. 69/926.

PUBLICAȚIUNE

Teritoriul de vânat al comunei Pribilești se va arenda prin licitație publică pe 10 ani, la 14 Aug. 1926, ora 3 p.m., la primăria comunei.

Condițiuni:

1. Prețul de strigare 500 lei.

2. Teritoriul este de circa 1000 jug. cad.

3. 10% cauțiune pe care arendașul e obligat a o întregi la suma arenzei din primul an.

4. Arenda se plătește anual, tot și anticipat.

5. Numai aceia pot licita, care posedă autorizația Ministerului Domeniilor.

6. 10% plătește arendașul în tot anul în favoarea Ministerului Domeniilor.

7. Dacă arendașul nu satisface datorințele, contractul se anulează și pe ale lui spese se dă din nou în arendă.

8. Toate speșele ivite cu licitarea, publicarea, etc. arendașul le suportă.

Pribilești, la 3 Iulie 1926.

Notar, UNGURT

✕ ✕

PRIMĂRIA COMUNEI CIOBANU

JUDEȚUL CONSTANȚA

No. 686, 1926 Iunie 17

PUBLICAȚIUNE

Se publică spre cunoștința amatorilor, că în ziua de 26 Octombrie 1926 se va ține licitație cu oferte închise la Oficiul acestei Primării, la ora 11 a.m. pentru arendarea terenului de vânătoare din această Comună, în suprafață de 2100 Hectare, pe timp de 5 ani.

Prețul dela care va începe licitația va fi de 210 lei. Supraoferte nu se primesc.

Condițiunile de admitere la licitație se pot vedea la Primărie în orele de serviciu.

Președinte, (ss) Indescifrabil Notar: (ss) F. G. OPRESCU

✕ ✕

PRIMĂRIA COMUNEI VIȘOARA

JUDEȚUL TURDA

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publicului interesat, că dreptul de vânat pe teritoriul de circa 4800 Jugăre al Comunei Vișoara (Agârbiciu) în 19 Iulie 1926 p.m. la ora 2, la primărie se va da în arendă pe licitație publică de la 1 Septembrie 1926, începând pe timp de trei ani.

Vișoara la 2 Iunie 1926.

PRIMĂRIA COMUNALĂ

✕ ✕

NOTARIATUL CERCULUI MURĂȘENI

JUD. MURĂȘ

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că în ziua de 1 Aug. 1926, ora 3 p.m. se va da în arendă prin licitație publică dreptul de vânat al comunei Cristești.

Licitația se va ține în Cristești, la primărie.

Condițiunile de licitație sunt cele stipulate în contractul model tip, cu puține modificări de interes local, și se pot vedea zilnic la oficiul notarial din Mureșeni, în orele oficiose.

Mureșeni, la 30 Iunie 1926.

Notar cercual. (ss) Indescifrabil

✕ ✕

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că dreptul de vânătoare al comunei Acuia, cuprinzând 1063 jug. 1135 st. □, se va da în arendă prin licitație publică la Primăria comunei Acuia, în ziua de 7 Septembrie 1926, ora 3 p.m., pe 6 ani, cu începere dela 1 Februarie 1926 și până la 1 Februarie 1932. La licitație vor putea participa numai acei reflectanți cari vor putea prezenta autorizația de licitare eliberată de d. Ministru al Agriculturii și Domeniilor. Condițiunile de licitare sunt afișate la biuroul notarial din Ardușat.

Acuia, la 3 Iulie 1926.

Notar, (ss) Indescifrabil

✕ ✕

PRIMERIA COMUNEI SĂNMARTIN-CIUCANI

No. 489/1926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință că la 1 Septembrie a.c. se va ține licitație publică pentru arendarea dreptului de vânătoare pe timp de 10 ani, pe teritoriul comunelor și composesoratelor Sănmartin și Ciucani, din jud. Ciuc, în conformitate cu art. 9 din Legea Vânătoarei.

Prețul dela care va începe licitația va fi de 500 lei.

Garanție 10%.

Licitația va avea loc în localul primăriei Sănmartin-Ciucani, la 1 Septembrie 1926, ora 10 dim.

Notar, (ss) LUDOVIC GABOȘY Primar, (ss) BODO DAVID

NOTARIATUL ARDUSAT

JUD. SATU-MARE

No. 528/1926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că dreptul de vânătoare al comunei Arieșul de câmp, cuprinzând 484 jud. cad. 936 st. □, se va da în arendă prin licitație publică la Primăria comunei Arieșul de câmp, în ziua de 6 Septembrie 1926 ora 3 p.m., pe 6 ani, cu începere dela 1 Febr. 1926 și până la 1 Februarie 1932. La licitație vor putea participa numai acei reflectanți, cari vor putea prezenta autorizația de licitare eliberată de d. Ministru al Agriculturii și Domeniilor. Condițiunile de licitare sunt afișate la biroul notarial din Ardușat.

Arieșul de câmp, la 3 Iulie 1926.

Notar, (ss) Indiscifrabil

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că dreptul de vânătoare al comunei Buzești, cuprinzând 706 jugăre cad., se va da în arendă prin licitație publică la Primăria comunei Buzești, în ziua de 8 Septembrie 1926, ora 3 p.m. pe 6 ani, cu începere dela 1 Februarie 1926 și până la 1 Februarie 1932. La licitație vor putea participa numai acei reflectanți cari vor putea prezenta autorizația de licitare eliberată de d. Ministru al Agriculturii și Domeniilor. Condițiunile de licitare sunt afișate la biroul din Ardușat.

Notar, GHEORGHE (ss) Indiscifrabil

PRIMĂRIA COMUNEI RASTU

JUD. DOIJ

No. 1345

PUBLICAȚIUNE

Noi, Primarul Comunei Rastu din plasa Băilești, jud. Dolj, aducem la cunoștința generală că în ziua de 1 August a.c., ora 10 dimineața, se va ține licitațiune publică orală în cancelaria acestei primării și fără drept de supralicitație, pentru arendarea dreptului de vânat de pe proprietatea locuitorilor acestei comune, improprietăriți după diferitele legi.

Termenul de arendare este de 3 ani, cu începere dela aprobarea actelor.

Concurenții, spre a fi admiși la licitație, vor depune garanțiile legale.

Dispozițiunile legii de Comptabilitate publică se aplică și a acestei licitațiuni.

1926, Iunie 22

Primar, JOS. STĂNESCU Secretar, RĂDULESCU

PRIMĂRIA COMUNEI ALBIȘ

No. 341—1926

Dreptul de vânat al comunei Albiș (Jud. Bihor) se dă în arendă prin licitație publică prin strigare la 18 Sept. 1926 a. m. ora 10, în localul primăriei pe timp de 6 ani.

Condițiunile de licitare sunt afișate la ușa primăriei.

Albiș, la 4 Iulie 1926.

PRIMĂRIA COMUNEI GILĂU

No. 870/1926

EDICT DE LICITAȚIE PUBLICĂ

Primăria comunei Gilău (jud. Cluj) aduce la cunoștința generală, că dreptul de vânat a terenului de 756 jg. cod. proprietatea comunității foștilor iobagi din comuna Gilău, la data de 4 Oc-

tomvrie 1926, ora 4 p. m. se va da în arendă pe 3 ani consecutivi.

Condițiunile de licitație se pot vedea afișate la Primăria comunei Gilău.

Gilău, la 4 Iulie 1926.

(ss) IULIU WOLSHORWATH
Notar

NOTARIATUL ILIDIA

No. 344/1926 adm.

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că dreptul de vânat a comunelor Ilidia și Socolar se arendează pe calea licitației publice pe timp de 10 ani, începând dela 1 Septembrie 1926 până la 31 August 1936.

Prețul strigării este:

Ilidia 200 Lei
Socolar 200 Lei

Licitatiia se va ținea în localul primăriei și anume în comuna Ilidia la 1 Septembrie 1926 ora 9, iar în Socolar la 1 Septembrie 1926 ora 15.

Condițiunile de licitație se pot vedea la nificiul otarial din Ilidia.

Ilidia la 15 Iulie 1926.

Notar, (ss) MURAU

PRIMĂRIA COM.VALEA SACA

JUD CÂMPU-LUNG MOLDOVA

No. 426/1926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că în ziua de 12 August 1926 ora 10 a. m., se va ține licitație publică în cancelaria comunală supra dreptului de vânătoare proprietatea comunei.

Vânatul se dă în arendă pe timp de 5 ani cu începere dela 12 Iulie 1926—12 Iulie 1931.

Licitatiunea se va face cu oferte scrisă și sigilată.

Doritorii de a concura la această licitație vor depune mai întâi 10% din suma oferită casierului comunal ca garanție.

Primar, (ss) GRIGORE FLORIȘTEANU

(ss) DUMITRU FLORIȘTEANU
Secretar

PRIMĂRIA COMUNEI CUBLEȘU JUD. CLUJ

No. 10/1926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că se arendează prin licitație publică terenul de vânătoare al comunei Cubleşu, jud. Cluj (plasa Aghireșu).

Arendarea se face pe timp de 10 ani începând din 1 Octombrie 1926. Licitatiia se va ține în ziua de 26 Septembrie 1926 ora 11 a. m., în localul primăriei.

Prețul de strigare lei 1000, vadiul 10%. Condițiunile detaliate se pot vedea la primăria comunei

Cubleșu la 16 Iunie 1926.

PRIMĂRIA COMUNEI

PRIMĂRIA TES

No. 419/1926

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat depă terenurile aparținătoare comunei Tes, în suprafața de 932 jugh. se va da în arendă pe termen de 10 ani, adică dela 1 Februarie 1927 până la 31 Ianuarie 1937.

Licitatiia va fi orală și se va ține la 2 Septembrie 1926, orele 2 după masă, în localul primăriei.

Prețul de strigare este 350 Lei.

Condițiunile se pot vedea la Primărie în timpul orelor oficiale.

Tes, la 3 Iulie 1926.

PRIMĂRIA

PRIMĂRIA COMUNEI ENOSEȘTI
Județul Romanați

PUBLICAȚIUNE No. 378

Se publică spre cunoștința generală că în ziua de 1 Martie 1927, se va ține licitație publică în localul acestei primării pentru arendarea dreptului de vânătoare pe timp de 10 ani pe terenurile acestei Comune, circ. a 1000 Ha. exclusiv proprietari cu peste 100 Ha.

Licitația va începe dela suma de lei 1000 (una mie). Condițiunile de arendare sunt cele prevăzute în M. Of. No. 6/924.

Concurenții ca să fie admiși la licitație, trebuie să fie însoțiți de garanția de 10% din prețul oferit, cum și de autorizația Ministerului de Agricultură și Domeni, prevăzută de art. 13 din legea pentru protecția vânătorului.

Pentru care am format prezenta. 1926, Iulie 10

Primar, (ss) M. I. Pavel

Secretar (ss) Alex. M. Bezua

✽ ✽

PRIMĂRIA COM. ARCHID
No. 443/1926

PUBLICAȚIUNE

Primăria com. Archid jud. Sălaj, arendează dreptul de vânat al teritoriului acestei comune pe timp de 6 ani inclusiv,

Prețul de strigare s'a fixat la 500 Lei.

Licitația se va ține la 26 August a. c. orele 10 a. m., dacă cu acest termen licitația va fi fără rezultat, a doua zi de licitare se fixează pe ziua de 14 Septembrie a. c. la orele 10 a. m.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primăria comunală.

Dat Archid la 30 Iunie 1926.

(ss) IOAN ORTELECAN
Notar

✽ ✽

PRIMĂRIA COMUNEI ALDORF
No. 87/1926

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei Aldorf se va da în arendă prin licitație publică în conformitate cu art. 8—14 din legea pentru protecția și reglementarea vânătoarei în ziua de 31 Iulie 1926, orele 2 p. m. pe timp de 10 ani, începând din 1 August 1926 până la 31 Iulie 1936.

Prețul strigării 800 Lei anual, vadiul 10%.

Condițiunile de licitare se pot vedea între orele oficioase în biroul notariat Aldorf.

Aldorf, la 24 Iunie 1926.

PRIMĂRIA COMUNALĂ

✽ ✽

PRIMĂRIA COMUNEI MUNTELE-RECE
No. 531/1936

PUBLICAȚIUNE

Primăria comunei Muntele-Rece aduce la cunoștință generală, că dreptul de vânat al terenului de 4029, jud. cad. pădure proprietatea comunei Muntele-Rece (jud. Cluj) la data de 3 Octombrie 1926, ora 3 p. m., se va da în arendă pe 10 ani consecutivi.

Condițiunile de licitație se pot vedea și sunt afișate la Primăria comunei Muntele-Rece și la notariatul Someșul-Rece sediul Gilău.

Muntele-Rece, la 4 Iulie 1926.

GAVRILĂ BUZGAR
Primar

(ss) IOSIF PALL
Notar

✽ ✽

Se aduce la cunoștința membrilor noștri că la sediul Uniunii se află deschisă o expoziție permanentă de arme de vânătoare de toate felurile, comandate special după indicațiunile noastre și cores-punzătoare cerințelor vânătoarești ale țării noastre. Aceste arme au fost fără excepție experimentate special pentru noi, la standurile oficiale din străinătate. Ele sunt la dispoziția membrilor pe prețul de cost și sfătuim pe membrii noștri de a nu cumpăra sau comanda vr'o armă, înainte de a fi vizitat expoziția noastră.

✽ ✽ ✽

Primăria comunei Jibou
No. 425, 1926 adm.

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei Jibou se va arenda pe cale de licitație publică, care se va ține la 25 Iulie a. c., orele 10 a. m.

Prețul de strigare e de 4.200 lei.

Condițiunile se pot vedea la Primărie.

Jibou, la 10 Iunie 1926. Jud. Sălaj.

PRIMĂRIA

✽ ✽

Comunele cari ne trimet spre publicare licitații pentru arendarea de teritorii de vânătoare, sunt rugate a ne trimete publicațiunile cu cel puțin 6 săptămâni înainte de data termenului de licitație, dacă vor ca să apară publicația la timp, deoarece revista noastră apare lunar și noi nu putem însera licitațiile primite în ultimul moment din motive tehnice.

✽ ✽

DOMNII MEMBRI CARE ȘI-AU PIERDUT STE-MA UNIUNEI, sunt rugați a ne comunica acest lucru, înaintându-ne, în acelaș timp, suma de 200 lei, pentru a li se trimete o stemă nouă cu număr bis, din stocul ce ne-a sosit.

✽ ✽

Se aduce la cunoștințe domnilor membri, că se găesc la „Uniune“ cartușe Remington original americane, încărcate cu pulbere fără fum și alice englezești, cal. 12, No. 6 și 4.

Prețul lor este de lei 8.— bucata.

De asemenea se mai găsește și „Calendarul vânătoresc al Carpaților“ (Karpathen-Jagdkalender), german, pe anul 1926 și cu prețul de lei 80.

La cerere, calendarul se poate expedia și în provincie, contra ramburs.

✽ ✽

CARTUȘE EFTINE de bună calitate, încărcate cu pulbere franceză „T“ și cu alice englezești, își pot procura membrii noștri și societățile afiliate la sediul Uniunii, în vederea apropierei deschiderei sezonului de vânătoare.

Se poate expedia contra ramburs și în provincie în cantități dela 500 bucăți în sus.

Prețul lor este de lei 7.50 bucata pentru cele încărcate normal și 7 lei pentru cele reduse, deci este chiar inferior costului unui cartuș încărcat singur.

✽ ✽

Către societățile de vânătoare.

Facem apel la societățile de vânătoare afiliate „Uniunii“, reamintindu-le de hotărârea adunării generale din 31 Mai 1925, care a fixat pentru societățile de vânătoare o cotizație anuală de 20 lei de fiecare membru. Rugăm deci călduros societățile de a se conforma acestei hotărâri și a-și da obolul, ajutând „Uniunea“, care le apără interesele lor precum și a întregii vânătorimi din Țară, și care are multe greutăți de înfruntat.

✽ ✽

Paznicii de vânătoare

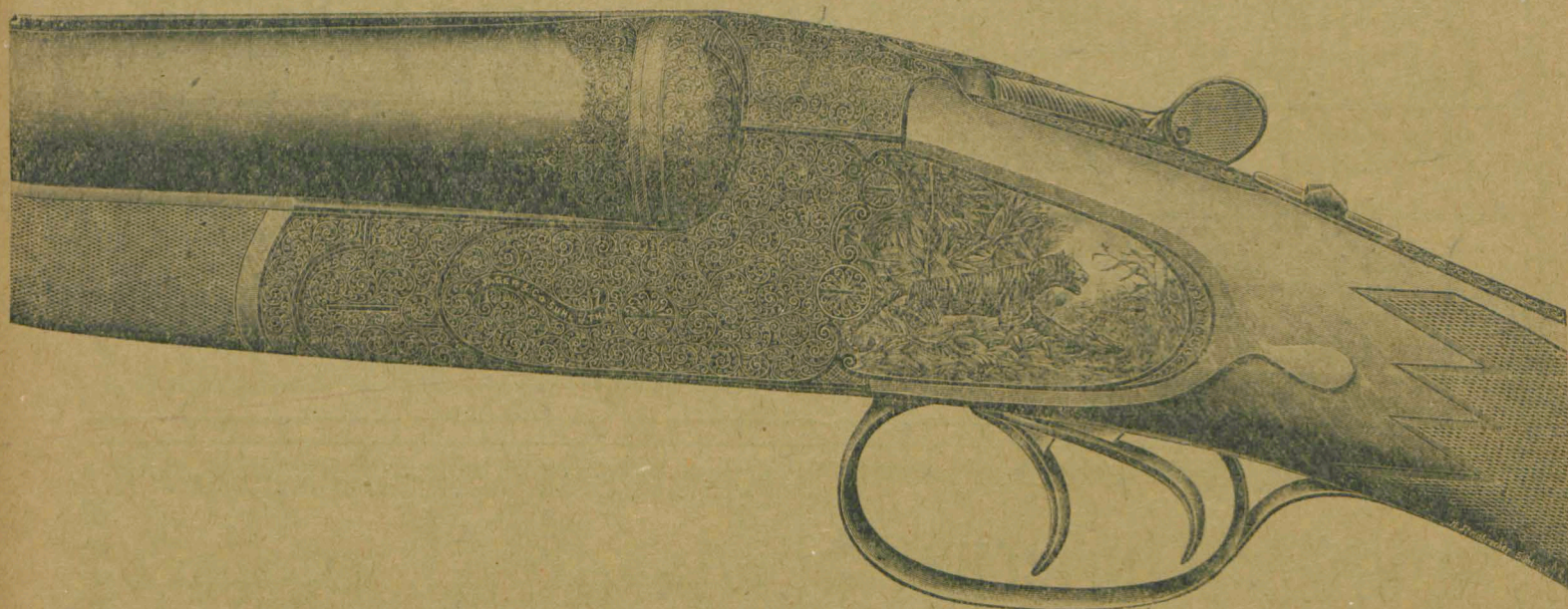
Am anunțat în revistă că „Uniunea“ și-a luat obligațiunea de a face și serviciul plasării personalului de brigadieri de vânătoare, absolvenți ai Școalei din Sighetul Marmației.

Societățile și domnii arendași de terenuri sunt rugați a se adresa „Uniunii“, specificând: felul terenului (vânat nobil sau mic), leafa ce oferă și dacă paznicul poate fi căsătorit, căsătorit cu copii sau necăsătorit.

✽ ✽

ARMELE F. JAEGER & Co.

sunt neîntrecute ca tir și soliditate,
putând rivaliza în privința aceasta
cu cele mai scumpe arme engleze.

Toate armele fabricate de această casă pentru
membrii „UNIUNEI” sunt cea mai elocventă
reclamă, obținând fără excepție predicătele
„exceptional” și „superior” la standurile ofi-
ciale de încercare din streinătate.

SPECIALITĂȚI:

Zăvoarele „Simson-Jaeger” și „Vertical-Block” care re-
zistă celor mai formidabile presiuni.* Armarea separată
de glonț, patent Jaeger, pentru drillinguri.* Ejectorul in-
failibil sistem Jaeger.* Viza patent Jaeger. etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se trimite membrilor „UNIUNEI”
franco la cerere, adresată la sediul nostru.

„DANUBIUL“

ȘANTIERELE ȚĂRII ROMÂNEȘTI PENTRU CONSTRUCȚIUNI NAVALE ȘI METALURGIE, S. A. BRĂILA

**CONSTRUCȚIUNI, REPARAȚIUNI ȘI MODIFICĂRI DE VASE
NAVALE DE ORICE CATEGORIE**

**CONSTRUCȚIUNI ȘI REPARAȚIUNI DE MAȘINI MARINE,
INDUSTRIALE, AGRICOLE, VAGOANE ȘI LOCOMOTIVE**

**REPARAȚIUNI DE AUTOMOBILE ȘI MOTOARE, LUCRĂRI
DE ORICE GEN LA MAȘINA DE FREZAT UNIVERSALĂ**

**TURNĂTORIE DE FONTĂ, BRONZ ȘI ALTE METALE, CON-
FEȚIONAREA SPECIALĂ A CORPURIILOR ȘI CAPETELOR**

„DIESEL“

DOC PLUTITOR, ȘALUPĂ CU POMPE DE SALVARE

Banca Generală a Țării Românești

CAPITAL LEI 60.000.000, REZERVE LEI 50.000.000

Sediul Central în București Str. Lipscani No. 10

Sucursale : Brașova, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Giurgiu
Ploești, T.-Măgurele, Oradia-Mare, Sf. Gheorghe

Bănci Afiliate : „TEMIȘOARA“ Institut de Credit și Economii,
Timișoara, „BANCA BASARABIEI“ Kișinău

FACE TOATE OPERAȚIUNILE DE BANCĂ

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE :

Președinte: d-l C. RĂMNICEANU-MANOLESCU

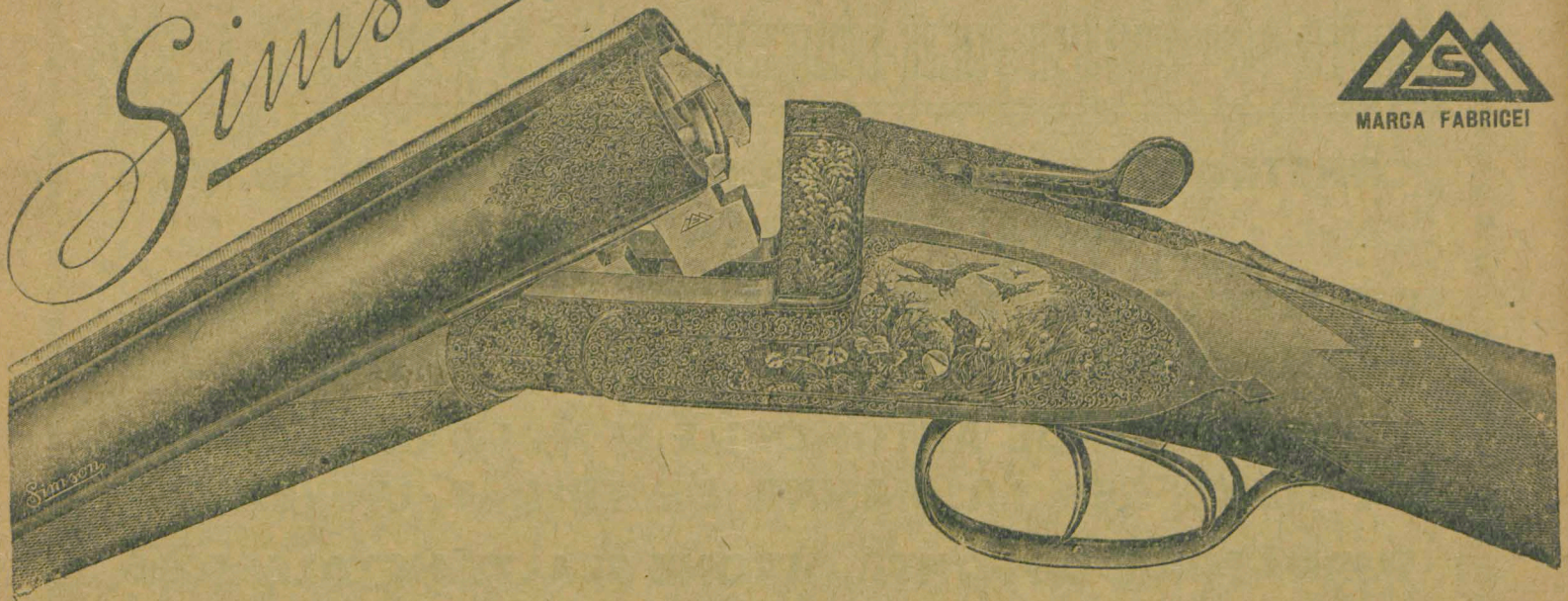
Vice-Președinți : { Princișele B. ȘTIRBEY
I. M. MITILINEU

Membrii :

VICTOR ANTONESCU, Princișele
JEAN CALLIMACHI Dr. I. COSTI-
NESCU, HENRI CATARGI, C. G.
DISSESCU, V. GOLDIȘ, Baronul AI,
HURMUZACHI, P. P. NEGULESCU.
Inșiner C. OSICEANU.

Director General: M. A. GEORGESCU

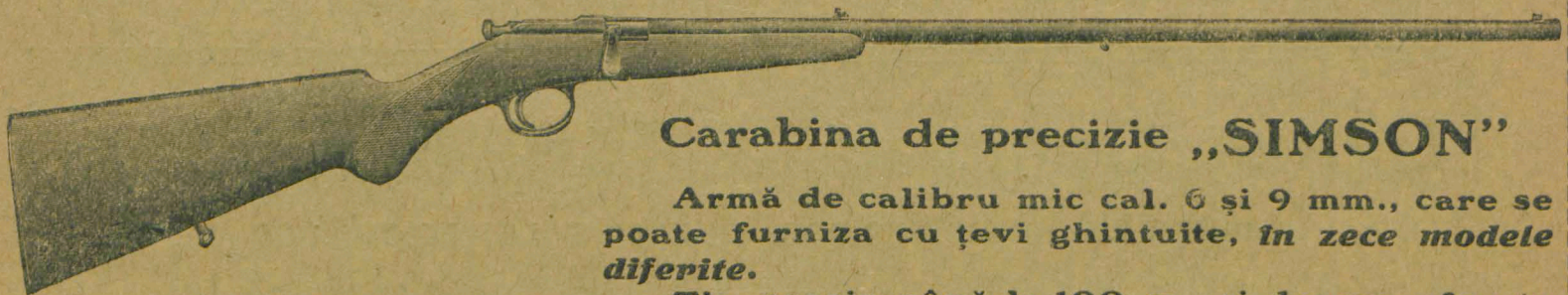
Simson

ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CU DOUĂ ȚEVI, SISTEM BOCK,

sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbel „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibru mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite.

Tir precis până la 100 m., și deaceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciori, de păsări aquatice etc.

Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, cari se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)

Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA”.

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHIU 40 LEI

*Revenite pe Oct.
n'a aparut până n
prezent. Va trimitem
Iulie, August și Septembrie
cu stimate*
